

รายงานวิจัย

การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปัตตานี
กับภาษามลายูมาตรฐาน

The Comparison of Phonology between Patani
Dialect Malay and The Standard Malay

โดย

มะนาวาวี มามะ

นุรฮูดา สะดามะ

ซำสินาร์ ยาพา

อัฟฟาน สามะ

มุหมัด เจะและ

ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปี 2562
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

หัวข้อวิจัย	การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน
ชื่อผู้วิจัย	มะนาวาวิ มามะ นุรุฮูดา สะดามะ ซ่าสีนาร์ ยาพา อัฟฟาน สามะ และมูหมัด เจะและ
คณะ/หน่วยงาน	สาขาวิชาภาษามลายู คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
ปีงบประมาณ	2562

บทคัดย่อ

รายงานการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐานมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน และ 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานี การแปรเสียงต่าง ๆ ในภาษามลายูถิ่นสามารถเกิดขึ้นตามพฤติกรรม มักจะมีสาเหตุมาจากธรรมชาติของสรีระในการออกเสียงและการรับรู้เสียงในการฟัง หรือจากคุณสมบัติทางกายภาพของเสียงเป็นสำคัญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ รายการศัพท์ภาษามลายูจำนวน 400 คำ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาดำเนินการคัดเลือก หมวดหมู่ที่นำมาใช้วิเคราะห์และดูการแปรเสียงของศัพท์ทุก ๆ ศัพท์ในพื้นที่เก็บข้อมูล

จากการวิเคราะห์ผลปรากฏว่า ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีหน่วยเสียงที่ปรากฏทั้งหมด 25 หน่วยเสียง โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้ 1. หน่วยเสียงพยัญชนะมี 19 หน่วยเสียง คือ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /ʔ/, /m/, /n/, /ɲ/, /ŋ/, /tʃ/, /dʒ/, /f/, /s/, /h/, /l/, /w/, /j/ ซึ่งในพยัญชนะที่ปรากฏในภาษามลายูมาตรฐาน 26 หน่วยเสียง 2. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูปาตานีที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาต่างประเทศมี 6 หน่วยเสียง คือ /r/, /z/, /ð/, /ʃ/, /x/, /ɣ/ ในขณะที่หน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาตานี พบว่ามีหน่วยเสียงสระทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ซึ่งมีความแตกต่างกับหน่วยเสียงสระภาษามลายูมาตรฐาน โดยทั้งหมด 5 รูป คือ /a/, /e/, /i/, /o/, /u/ สระทั้ง 5 รูปนี้สามารถแยกเป็น 6 หน่วยเสียง และในภาษามลายูถิ่นปาตานีไม่พบสระประสม (Diphthongs) จากการวิเคราะห์กระบวนการแปรเสียงในภาษามลายูปาตานีสามารถสรุปและจำแนกได้ ดังนี้ การกลมกลืนเสียง การลบเสียง การสอดแทรกเสียง และการปรับแกนเสียง

คำสำคัญ : การเปรียบเทียบ, ระบบเสียง, ภาษามลายูถิ่นปาตานี, ภาษามลายูมาตรฐาน

Research Title	The Comparison of Phonology between Patani Dialect Malay and The Standard Malay
Researcher	Manavavee Mamah Nurhuda Sadama Samseena Yapha Affan Sama & Mumad Cheleah
Faculty/Section	Malay Language Program, Faculty of Humanities and Social Sciences
University	Yala Rajabhat University
Year	2019

ABSTRACT

The comparison of phonology between Patani dialect Malay and the standard Malay aims 1) to compare phonology between Patani dialect and the standard Malay, and 2) to analyze phonological variation of Patani dialect Malay. Phonological variation of local Malay language can be incurred by behavior, and it was likely in consequence of the nature of body in utterance and perception of listening or from physical aspect of sounds primarily. 400 word-lists were adopted as a research instrument. The collected results were selected for analysis of categorization and word variation in every aspect of data.

The research analysis reveals 25 phonemes of Patani dialect Malay which can be classified into 2 types. First, consonant sounds comprises of 19 phonemes which are /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /ʔ/, /m/, /n/, /ɲ/, /ŋ/, /tʃ/, /dʒ/, /f/, /s/, /h/, /ʌ/, /w/, /j/ while 26 phonemes are found in consonant sound of standard Malay. Second, consonant sounds of Patani dialect Malay influenced by foreign language were consisted of 6 morphemes - /r/, /z/, /ð/, /ʃ/, /x/, /ʁ/ - whereas vowel sounds of Patani dialect found 9 morphemes which is of different with vowel sounds of standard Malay: /a/, /e/, /i/, /o/, /u/. These 5 vowel sounds can be classified into 6 morphemes. Furthermore, there are no diphthongs in Patani-dialect Malay. This can be concluded that the analysis of process of phonological variation of Patani dialect can be categorized as assimilation, deletion, insertion and inflection

Keywords : comparison, sound system, Patani-dialect Malay, standard Malay

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความอนุเคราะห์จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ได้อนุมัติทุนอุดหนุนการวิจัยเป็นจำนวน 36,000 บาท (สามหมื่นหกพันบาท) สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนใต้ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งทำให้งานวิจัยนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษามลายู คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ที่ให้โอกาสและสนับสนุนในการทำวิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัยครั้งนี้ทุกท่านที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจมาโดยตลอด

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์แก่บุคลากรทางการศึกษาและผู้สนใจทั่วไป ตลอดจนจะเป็นประโยชน์ในการสร้างองค์ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ต่อไป

คณะผู้วิจัย

พฤศจิกายน 2562

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
กรอบแนวคิดการวิจัย	16
สรุป.....	16
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	17
รูปแบบการวิจัย.....	17
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	18
การสร้างเครื่องมือวิจัย.....	19
การวิเคราะห์ข้อมูล	19
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	22
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
สรุปผลการวิจัย.....	38
อภิปรายผล.....	40
ข้อเสนอแนะ	40
บรรณานุกรม.....	41
ภาคผนวก.....	43
รายการคำศัพท์.....	44
ประวัติผู้วิจัย.....	56

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 4.1	เสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปาตานี	22
ตารางที่ 4.2	พยัญชนะเสียงระเบิดในภาษามลายูถิ่นปาตานี	23
ตารางที่ 4.3	พยัญชนะเสียงนาสิกในภาษามลายูถิ่นปาตานี	24
ตารางที่ 4.4	พยัญชนะเสียงกักเสียดแทรกในภาษามลายูถิ่นปาตานี	24
ตารางที่ 4.5	พยัญชนะเสียงเสียดแทรกในภาษามลายูถิ่นปาตานี	25
ตารางที่ 4.6	พยัญชนะเสียงลิ้นรัวในภาษามลายูถิ่นปาตานี	26
ตารางที่ 4.7	พยัญชนะเสียงข้างลิ้นในภาษามลายูถิ่นปาตานี	26
ตารางที่ 4.8	พยัญชนะเสียงเลื่อนในภาษามลายูถิ่นปาตานี	26
ตารางที่ 4.9	พยัญชนะพยัญชนะเสียงชนิดในภาษามลายูถิ่นปาตานี	27
ตารางที่ 4.10	ตำแหน่งการออกเสียงสระเดี่ยวในภาษามลายูถิ่นปาตานี	28
ตารางที่ 4.11	สระหลักชุดสำคัญ (primary cardinal vowels)	29
ตารางที่ 4.12	สระหลักชุดสำคัญภาษามลายูถิ่นปาตานี	29
ตารางที่ 4.13	สระหลักชุดรอง (secondary cardinal vowels)	30
ตารางที่ 4.14	สระหลักชุดรอง ภาษามลายูถิ่นปาตานี	30
ตารางที่ 4.15	สระกลางภาษามลายูถิ่นปาตานี	31
ตารางที่ 4.16	การเปรียบเทียบสระที่มีการออกเสียงแบบธรรมดา กับสระที่มีลักษณะออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก	31

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ภาษาเมื่อแปลตามรูปศัพท์หมายถึง คำพูดหรือถ้อยคำ ถือเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมายให้สามารถติดต่อสื่อสาร เข้าใจกันได้ โดยมีระเบียนของเสียงและเรื่องของคำเป็นเครื่องกำหนด ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคำว่าภาษาคือเสียงหรือกิริยาอาการที่ทำให้ความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดจากัน ดังนั้นภาษาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์มาก เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ยังเป็นเครื่องมือแห่งการเรียนรู้และการพัฒนาความคิดของมนุษย์และเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมและการประกอบอาชีพ และที่สำคัญก็คือภาษาช่วยสร้างเสริมความสามัคคีของคนในชาติอีกด้วย เพราะภาษาเป็นถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารสร้างความเข้าใจกันในสังคม

ภาคใต้ของประเทศไทยได้แก่ ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส โดยส่วนมากเป็นภาษามลายูถิ่นปาดานีที่นิยมพูดกันมากที่สุดในทางภาคใต้ของประเทศไทย ภาษามลายูสำเนียงนี้มีลักษณะคล้ายภาษามลายูกลันตัน (Kelantan Dialect) อันเป็นรัฐทางตอนเหนือแถบฝั่งทะเลด้านตะวันออกของประเทศมาเลเซีย การที่รวมภาษามลายูถิ่นปาดานี ยะลา นราธิวาส เป็นภาษาถิ่นเดียวกันก็ด้วยเหตุที่ว่า ปัตตานี ยะลาและนราธิวาสในอดีตนั้นเคยเป็นดินแดนที่อยู่ในอาณาจักรเดียวกันที่เรียกว่าอาณาจักรลังกาสุกะ (Langkasuka) และต่อมาเมื่อเป็นเมืองปัตตานี ซึ่งพบว่าบริเวณที่เป็นจังหวัดยะลาและนราธิวาสเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเมืองปัตตานีนั่นเอง ในสถานภาพปัจจุบันภาษามลายูเป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีความสำคัญของการมาเยือนสมาชิกประชาคมอาเซียน และเป็นภาษาราชการและภาษาประจำชาติของบางประเทศในประชาคมอาเซียน เช่นประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไนดารุสซาลามและสิงคโปร์ ซึ่งประชากรอาเซียนทั้งหมดมีอยู่ประมาณ 600 กว่าล้านคนและครึ่งหนึ่งของประชากรอาเซียนนั้นใช้ภาษามลายูมาตรฐานเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร นอกจากนี้แล้วภาษามลายูมีการใช้อย่างแพร่หลายในประเทศ กัมพูชา ฟิลิปปินส์ เมียนมาร์ ทิมอร์-เลสเตร์ และจังหวัดในแถบภาคใต้ของประเทศไทย เป็นต้น (ฟาเดลล์, 2557:15) ข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่า จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นพื้นที่แห่งหนึ่งที่ใช้ ภาษามลายูและอาจเป็นพื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางของประเทศในกลุ่มอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน

สำหรับภาษามลายูถิ่นปาดานีเป็นภาษาถิ่นที่ใช้ติดต่อสื่อสารในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้คือ ยะลา นราธิวาส และปัตตานี โดยประชากรส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูถิ่นปาดานีในชีวิตประจำวัน เพราะภาษามลายูถิ่นปาดานีเป็นภาษาแรกหรือภาษาแม่ของประชากรในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่ใช่ภาษามลายูกลาง สำหรับประชากรในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงอนุรักษ์ภาษามลายูถิ่นปาดานีเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะคนรุ่นก่อนที่สามารถพูดเฉพาะภาษามลายูถิ่นอย่างเดียว และไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษามลายูกลางได้และในขณะเดียวกันคนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่สามารถที่จะเปรียบเทียบและอธิบายว่าระบบเสียงของสระและพยัญชนะของภาษามลายูถิ่นปาดานีกับภาษามลายูมาตรฐานนั้นมีความแตกต่างหรือมีความเหมือนกันอย่างไร

และปัจจุบันภาษามลายูยังคงมีบทบาทสำคัญสำหรับประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะภาษามลายูถิ่นยังคงเป็นภาษาหลักสำหรับใช้ในการสื่อสารของคนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส แต่พบว่าด้วยระบบการศึกษาไทยปัจจุบันทำให้มีการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มขึ้น และในทางตรงกันข้าม ความรู้ในภาษามลายูถิ่นและปริมาณการใช้ภาษามลายูถิ่นของคนในพื้นที่ดังกล่าวเริ่มจะลดลง ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับลักษณะของหน้าที่การงานและความจำเป็นในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน แต่อย่างไรก็ตาม สุวิไล เปรมศรีรัตน์ (2541: 21) ได้กล่าวว่า ในเขตชนบทโดยทั่วไปคนที่มีอายุเกิน 40 ปีขึ้นไปที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในหมู่บ้านและเด็กก่อนวัยเรียนจะมีความรู้เฉพาะภาษาถิ่นของตนเป็นส่วนใหญ่ และใช้เฉพาะภาษาถิ่นของตนในชีวิตประจำวัน สุงามัตยุนยะสิทธิ์ (2559:xii) ได้กล่าวว่าภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่ใช้กันในหมู่คนมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาษานี้มีความแตกต่างจาก Bahasa Malaysia (ภาษามลายูมาตรฐาน) ที่ใช้สื่อสารในประเทศมาเลเซีย และ Bahasa Indonesia ที่ใช้ในประเทศอินโดนีเซียอยู่พอสมควรในด้านการออกเสียงและการใช้คำยืมจากภาษาไทย เอกลักษณะของภาษามลายูถิ่นปาตานีนั่นคือเสน่ห์ และมันสะท้อนความเป็นพหุวัฒนธรรม

การศึกษาเกี่ยวกับภาษามลายูปาตานีที่ผ่านนั้น มีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องหน่วยเสียงและพบว่า ผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกันและความคลาดเคลื่อนจากข้อมูลที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ อันเป็นเพราะนักวิจัยดังกล่าวมีประวัติการศึกษาที่ไม่ตรงกับศาสตร์ที่ได้ดำเนินการทำวิจัย ดังนั้นนักวิจัยแลเห็นถึงปัญหาของการทำวิจัยในครั้งนี้ การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาระบบเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานี ที่มีความแตกต่างกับภาษามลายูมาตรฐาน

ระบบเสียงในภาษานั้น โดยทั่วไปจะประกอบด้วย เสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งทั้งสองเสียงนี้มีความสำคัญและบทบาทเมื่อเราต้องการใช้ภาษาในการติดต่อ สื่อสารซึ่งกันและกัน เสียงสระและพยัญชนะของแต่ละภาษานั้นสามารถที่จะบ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภาษา ระบบเสียงสระและพยัญชนะสามารถอธิบายถึงความแตกต่างและความเหมือนของภาษานั้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาถึงความแตกต่างของภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน โดยจะเน้นเนื้อหาของการวิจัยคือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในสองภาษาดังกล่าว ด้วยการใช้แขนงหลักสัทศาสตร์ของสรีรศาสตร์ (Articulatory phonetics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ดังนั้นผู้วิจัยมีความต้องการที่จะใช้หลักสรีรศาสตร์เพื่ออธิบายถึงความต่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน โดยเน้นอธิบายระบบการออกเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน เพื่อให้คนในสามจังหวัดได้รับรู้ถึงความเหมือนและความแตกต่างของระบบการออกเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐานในบริบทของคนในสามจังหวัดชายแดนใต้ที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน
2. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานี

ขอบเขตการวิจัย

ประเด็นและข้อมูลทางเสียงที่ศึกษา

- ก. ศึกษาาระบบเสียงสระที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษามลายูมาตรฐาน โดยมีสระมาตรฐานหลัก (primary cardinal vowels) 8 เสียง และสระมาตรฐานชุดรอง (secondary cardinal vowel) 8 เสียง
- ข. ศึกษาาระบบเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษามลายูมาตรฐาน เช่น เสียงกัก เสียงนาสิก เสียงเสียดแทรก เสียงกึ่งเสียดแทรก เสียงเปิด เสียงข้างลิ้น เสียงร่วลิ้น และเสียงกระดกลิ้น
- ค. ศึกษากระบวนการแปรเสียงในภาษามลายูถิ่นปาตานี

สถานที่เก็บข้อมูล

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้บอกภาษามลายูถิ่นที่ใช้ในการสื่อสารเป็นประชากรในหมู่บ้านสะเตงนอก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา เครื่องมือที่ใช้คือรายการศัพท์ 400 คำ ที่ใช้ในการสัมภาษณ์การออกเสียงภาษามลายูถิ่นปาตานี

ผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านสะเตงนอก ตำบล สะเตง อำเภอเมืองยะลา จำนวน 2 คนที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยนี้สามารถเป็นองค์ความรู้ภาษาศาสตร์มลายูด้านการเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน
2. ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ระบบเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานีอาจนำไปประยุกต์ใช้ในการผลิตเอกสารหรือสื่อต่างที่ใช้ในการประกอบการเรียนการสอนและต่อยอดงานวิจัยต่อไป
3. ผู้ใช้ภาษาสามารถเปรียบเทียบระบบเสียงและการแปรเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การเปรียบเทียบ หมายถึง พิจารณาเทียบเคียงให้เห็นลักษณะที่เหมือนกันและต่างกัน

ระบบเสียง หมายถึง การศึกษาระบบการออกเสียงของภาษามลายูถิ่นปาดานีและภาษามลายูมาตรฐาน

ภาษามลายูถิ่นปาดานี หมายถึง เป็นภาษากลุ่มออสโตรนีเซียนที่พูดโดยชาวไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส จังหวัดยะลา รวมทั้งในอำเภอนาทวี อำเภอจะนะ อำเภอกะพ้อ และอำเภอสะบ้าย้อย ทางทิศตะวันออกของจังหวัดสงขลา (ไม่รวมจังหวัดสตูล) และในเขตสตูลประจําในประเทศไทย

ภาษามลายูมาตรฐาน หมายถึง ภาษาหลักภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน มีสถานะเป็นภาษาราชการในบรูไน, มาเลเซีย, สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย มีผู้พูดประมาณ 200–250 ล้านคน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพยัญชนะและสระในภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐาน มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษามลายูมาตรฐาน
 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์
 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยภาษามลายูถิ่นปัตตานี
 แนวคิดในการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษามลายูมาตรฐาน

ภาษามลายูมาตรฐานที่มีสถานะเป็นภาษาราชการในบรูไน, มาเลเซีย, สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย มีผู้พูดประมาณ 200–250 ล้านคน ซึ่งมีลักษณะสระและพยัญชนะ ดังนี้

1. **สระ (Vokal)** เราสามารถแบ่งสระออกเป็น 2 กลุ่มคือ สระเดี่ยว และสระประสม

1.1 สระเดี่ยว มี 5 รูป : a e i o u แต่ละรูปมีสมาชิกย่อยเหมือนกันคือ เสียงสั้น กับเสียงยาว ซึ่งสามารถทราบได้ว่าเมื่อไร สระรูปนั้นจะออกเสียงสั้นหรือเสียงยาว โดยดูได้จาก ลักษณะของ พยางค์ นั่นคือ ถ้าเป็นพยางค์เปิด (ไม่มีตัวสะกด) สระที่เกิดในพยางค์นั้นจะออกเสียงยาว แต่ถ้าเป็นพยางค์ปิด (มีตัวสะกด) สระที่เกิดในพยางค์นั้นจะออกเสียงสั้น ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป สระทั้ง 5 รูปนี้ สามารถแยกเป็น 6 หน่วยเสียง

2. **พยัญชนะ (Konsonan)** พยัญชนะที่ปรากฏในภาษามลายูมาตรฐาน 21 รูป เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษคือ b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, w, x, y, z นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบ ng, ny, gh, kh, sy พยัญชนะทั้ง 26 รูปนี้ เป็นพยัญชนะภาษามลายูจริง ๆ 18 รูป คือ b, c, d, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, t, w, y, ng, ny ส่วนพยัญชนะนอกเหนือจากนี้ f, q, v, x, z, gh, kh, sy เป็นพยัญชนะที่ยืมจาก ภาษาต่างประเทศ ซึ่งพยัญชนะยืมเหล่านี้จะปรากฏในคำยืมที่ยืมมาจากภาษาอาหรับและอังกฤษเป็นส่วนมาก

3. **พยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)** ดังที่ได้กล่าวข้างต้นแล้วว่า พยัญชนะทั้ง 26 รูปนั้น สามารถเกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ แต่ในตำแหน่งพยัญชนะท้าย เกิดอย่างจำกัด มีเพียง 10 รูปเท่านั้น p, t, k, s, h, r, l, m, n, ng ส่วนพยัญชนะ ที่นอกเหนือจากนี้จะพบในคำยืม (b, d, f, g ฯลฯ)

จากเอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษามลายูมาตรฐานดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบระบบการออกเสียงภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐาน โดยใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องที่ใช้ในการวิจัย เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาที่วิจัย และนำความรู้เรื่องระบบ

เสียงของภาษามลายูมาตรฐานมาเปรียบเทียบกับภาษาที่ดำเนินวิจัย เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างทั้งสองภาษา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์

ระบบเสียง (system of sounds)

วิโรจน์, (2556:69) ได้กล่าวว่า Sapir ได้ศึกษาว่าความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ หรือ การศึกษาระดับสัทศาสตร์ไม่ได้นำไปสู่การเข้าใจข้อเท็จจริงภายใน (inner fact) ของภาษา เสียง แต่ละเสียงไม่ใช่หน่วยทางภาษา ในการศึกษาหาระบบเสียงนั้น (sound system) ทุกภาษาจะมีระบบเสียง (ideal system of sounds) ของตน Sapir มองว่าความรู้สึกของผู้ใช้ภาษาไม่น่าเชื่อถือพอ เช่น การบอกว่าภาษาประกอบด้วย เสียงต่าง ๆ ที่แทนได้ด้วยตัวอักษร ในการจำแนกเสียงใน ภาษา Sapir เสนอให้ใช้เกณฑ์ 4 อย่าง คือ ตำแหน่งของ เส้นเสียง (glottal cord), ช่องทางลมหายใจ (passage of breath), การขวางกั้นทางเดินลม (free or impeded passage), ตำแหน่งการออกเสียง (precise points of articulation) และว่าเกณฑ์พวกนี้เพียงพอสำหรับใช้กับภาษาทุกภาษา หน่วยเสียง (phoneme) ในความคิดของ Sapir ไม่ได้ เป็นเพียงแค่หน่วยนามธรรมหรือสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์ การปรากฏของเสียง แต่เป็นสิ่งที่มีความจริงเป็นหน่วยทางจิตของ ผู้พูด (psychological realities in the minds of speakers)

ความหมายของสัทศาสตร์

สัทศาสตร์เป็นศาสตร์สาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาโดยกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ (Linguist) และนักสัทศาสตร์ (Phonetic) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า สัทศาสตร์ไว้หลายแนวคิด

Malmberg ให้ความหมายว่า สัทศาสตร์คือวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องเสียงในภาษา ซึ่งจะศึกษาเฉพาะภาษาพูดของมนุษย์เท่านั้น ทั้งนี้ไม่รวมถึงการสื่อสารในลักษณะอื่นๆ เช่น ภาษาเขียน ภาษาใบ้ ภาษามือ และอื่นๆ

นอกจากนั้น สัทศาสตร์จะเกี่ยวข้องเฉพาะกับการแสดงออกทางเสียงในภาษา แต่จะไม่รวมถึง เนื้อหา เช่น ไม่ใช่การวิเคราะห์ทางไวยากรณ์ หรือทางคำศัพท์ หรือทางความหมายหน่วยหลักในภาษา พูดของมนุษย์คือเสียงและกลุ่มเสียง (sound groups) การที่มนุษย์จะสามารถพูดได้นั้น ต้องเรียนรู้ ความแตกต่างของเสียงแต่ละเสียง

การพูดต้องประกอบด้วยผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจะผลิตเสียง (produce sounds) และผู้ฟังจะ แปลความ (interpret) จากเสียง

Tiffany ได้กล่าวว่า สัทศาสตร์ หมายความว่ากว้างคือวิทยาศาสตร์แห่งเสียงพูดในฐานะเป็น หน่วยของภาษา และเป็นการประยุกต์ทางวิทยาศาสตร์แขนงนี้ เพื่อความเข้าใจและเป็นภาษาพูด

สัทศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ที่มุ่งศึกษาลักษณะของการสร้างเสียงของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงที่ใช้ในการพูด นอกจากนั้นเขายังได้กล่าวถึงการศึกษาทางสัทศาสตร์ที่ต้องใช้วิธีการบรรยาย การจำแนกและการอธิบายเสียง

The New Encyclopedia Britannica volume ได้ให้คำจำกัดความว่า สัทศาสตร์เป็น การศึกษาการออกเสียง วิชาแขนงนี้แบ่งออกเป็นสองสาขา คือ การบรรยายการใช้วาระต่างๆ ในการเกิดเสียงพูดของมนุษย์และการศึกษากฎเกณฑ์ของการเกิดคลื่นเสียง

Webster's Third New International Dictionary of the English Language ได้ให้ความหมายสัทศาสตร์ไว้ว่า เป็นการศึกษาและการจำแนกเสียงในภาษาพูดอย่างเป็นระบบทั้งนี้โดยอาศัยวาระต่างๆ ที่ใช้ในการผลิตเสียง และศึกษาการรับรู้โดยผ่านทางหูและทางเครื่องมือต่างๆ

อมร ทวีศักดิ์ ได้แสดงทัศนะว่า การติดต่อสื่อสารด้านใดๆ ก็ตามจะไม่สมบูรณ์ชัดเจนเท่ากับการสื่อสารที่มาในรูปแบบ “เสียง” ทั้งนี้ก็เพราะ “เสียง” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดใน “สื่อภาษาพูด” และวิชาที่เกี่ยวข้องกับเสียงพูดมากที่สุด คือ วิชาสัทศาสตร์

วิชาสัทศาสตร์ หมายถึงวิชาที่ว่าด้วย การศึกษาเรื่องเสียงพูดของมนุษย์ด้วยวิธีการทาง วิทยาศาสตร์ ซึ่งจะครอบคลุมถึงการศึกษาในรายละเอียดของกระบวนการต่างๆ ในการผลิตเสียง อวัยวะต่างๆที่ทำให้เกิดเสียงในภาษา ประเภทต่างๆ ของเสียงที่เกิดขึ้น ตลอดจนลักษณะทาง ธรรมชาติทางฟิสิกส์ของเสียงเหล่านั้น และบทบาทของเสียงเหล่านั้นในภาษา

จากทัศนะต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น พอจะแยกประเด็นสำคัญในความหมายของสัทศาสตร์ว่า

1. เป็นศาสตร์สาขาหนึ่งในภาษาศาสตร์ (linguistics)
2. เป็นการศึกษาเฉพาะเสียงพูดของมนุษย์
3. เป็นการศึกษาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์
4. เป็นการศึกษากระบวนการต่างๆ ในการผลิตเสียงอวัยวะต่างๆที่ทำให้เกิดเสียง ประเภท ของเสียง การเดินทางของคลื่นเสียงสู่หู และการเกิดกระบวนการรับรู้เสียง

ประเภทของสัทศาสตร์

นักสัทศาสตร์ (phonetician) ได้แบ่งการศึกษาทางสัทศาสตร์ออกเป็นแขนงย่อยต่างๆ ตามแนวคิด และความสนใจของแต่ละทฤษฎีไว้ดังนี้

Collier's Encyclopaedia (อ้างถึงใน อมร ทวีศักดิ์ 2536) ได้แบ่งสัทศาสตร์ออกเป็น 2 สาขาได้แก่

1. Practical หรือ Theoretical Phonetics เป็นการศึกษาเสียงภาคทฤษฎีและนำ ความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์ภาษา
2. Experimental หรือ Instrumental Phonetics เป็นการศึกษาโดยใช้อุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ ทั้งนี้ได้แยกเป็นสาขาย่อย 3 สาขา ได้แก่ Articulatory Phonetics, Acoustic Phonetics, Auditory Phonetics

Julia S falk (อ้างถึงใน อมร ทวีศักดิ์, 2536:) ได้แบ่งสัทศาสตร์ออกเป็น 2 สาขา ได้แก่ Physical Phonetics ซึ่งเทียบได้กับ Experimental หรือ Instrumental Phonetics และ Systematics Phonetics ซึ่งเทียบได้กับ Practical หรือ theoretical Phonetics

Pike (1946) กล่าวว่าการศึกษาเรื่องเสียงพูดของมนุษย์นั้นต้องเริ่มจากการศึกษาเสียงพูดโดยตรง ซึ่งเรียกว่า สัทศาสตร์และการนำเสียงพูนนั้นมาวิเคราะห์ เรียกว่า สรวิทยา (Phonology)

J.D. O'Connor (1973) แบ่งสัทศาสตร์ไว้ 3 สาขา ดังนี้

1. Articulatory Phonetics (สรีรศาสตร์) เป็นการศึกษาเรื่องเสียงในภาษาโดยเมจากลักษณะ กระแสอากาศที่ทำให้เกิดเสียง อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงตลอดจนการทำงานร่วมกันของอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง

ในการศึกษาด้านสรีรศาสตร์นี้ ผู้ศึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ด้านกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยาของอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงด้วย

2. Acoustic Phonetics (กลศาสตร์) เป็นการศึกษาคุณลักษณะของเสียงในทางฟิสิกส์ กล่าวคือ ศึกษาเสียงที่อยู่ในรูปของคลื่นเสียง นับตั้งแต่เสียงเดินทางจากปากของผู้พูดไปสู่หูผู้ฟัง ว่ามีองค์ประกอบทางฟิสิกส์อย่างไร เพื่อให้รู้ลักษณะของเสียงพูดและลักษณะการสั่นสะเทือนของอากาศซึ่งเกิดจากคลื่นแต่ละชนิด การศึกษาด้านกลศาสตร์นี้ ผู้ศึกษาจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับฟิสิกส์บ้างพอสมควร

3. Auditory or Perceptual Phonetics (โสตศาสตร์) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้และการรับฟังเสียงลักษณะทางกายวิภาคของอวัยวะที่ใช้ในการรับฟัง และความเกี่ยวข้องกับการทำงานของสมอง ความรู้สึกที่เกิดจากการฟัง

Malmberg (1954) ได้แบ่งสัทศาสตร์ออกเป็น 4 สาขา ได้แก่

- General Phonetics เป็นการศึกษาเรื่องเสียงพูดของมนุษย์ การผลิตเสียงและการทำงานของอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียง
- Descriptive Phonetics เป็นการศึกษาเพื่ออธิบายลักษณะเฉพาะภาษาใดภาษาหนึ่ง
- Evolutionary Phonetics เป็นการศึกษาเพื่ออธิบายการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเชิงประวัติ

ขอบเขตของสัทศาสตร์

เมื่อมนุษย์ต้องการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล ความนึกคิดซึ่งกันและกัน อาจจะมีวิธีติดต่อสื่อสารกันได้หลายวิธี คืออาจจะใช้วิธีพูดคุย หรือเขียนหนังสือถึงกัน หรือในกรณีของคนหูหนวกก็อาจจะใช้ภาษาใบ้ คนตาบอดอาจจะใช้วิธีสัมผัส ร่วมเป็นเครื่องมือในการสื่อสารถึงกันและกันได้อีกด้วย ภาษาพูด (spoken language) มีความสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร มนุษย์ผู้เรียนรู้ที่จะใช้ภาษาพูดตั้งแต่เกิด โดยระยะแรกจะเป็นการส่งเสียง ต่อมาพัฒนาเป็นคำพูดและเป็นภาษาพูดสมบูรณ์ใช้สื่อความถึงกัน

สัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการวิเคราะห์และศึกษาเรื่องเสียงพูดโดยเฉพาะ มีการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติของเสียง ในแง่อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและการทำงานของอวัยวะต่างๆ เหล่านั้น รวมทั้งศึกษาลักษณะทางกายภาพของคลื่นเสียง การรับฟังเสียงของหู การทำงานของประสาทสมองในการทำให้เกิดความเข้าใจในเสียงที่ได้ยิน

ประโยชน์ของวิชาสัทศาสตร์

1. ช่วยในการสอนภาษาต่างชาติ

เหตุผลที่ทำให้เราออกเสียงภาษาต่างชาติได้ไม่ดี ก็เพราะเสียงบางเสียงเราไม่มีในภาษาของเราเอง เช่น เสียงต้นพยางค์ในคำว่า *thin* หรือคำว่า *this* ซึ่งมีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทย ดังนั้น คนไทยส่วนมากจะมีปัญหาในด้านการออกเสียงนั้นได้ และผู้สอนจะใช้วิชาสัทศาสตร์มาอธิบายให้ผู้เรียนได้ทราบว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะสามารถออกเสียงที่เป็นปัญหาได้ ตัวอย่างเช่น เสียงสระอือ / ɯ / ในภาษาไทย (เครื่องหมาย /uu/ แสดงว่า สัญลักษณ์ที่อยู่ข้างในนั้นเป็นตัวอักษรหรือตัวหนังสือ) เป็นปัญหามากสำหรับชาวต่างชาติ แต่ที่จริงแล้วออกเสียงได้ง่ายมาก ถ้าเพียงแต่ให้ผู้ฝึกฝึกโดยการออกเสียงสระอู / u / แล้วเหยียดปากก็จะเป็นเสียงสระอือ เพราะทั้งสองเสียงนี้ มีฐานที่เกิดเหมือนกันทุกอย่าง คือมีที่เกิดที่ส่วนหลังของปาก ยกเว้นแต่เสียงสระอูนั้น ห่อปาก แต่เสียงสระอือนั้น ปากไม่ห่อหรือปากเหยียด ครูสอนภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาสัทศาสตร์ เพราะจะต้องสามารถสังเกตและวินิจฉัยได้ว่านักเรียนออกเสียงอย่างไร ถ้าออกเสียงผิดก็ต้องรู้ว่าผิดอย่างไร และที่สำคัญมากคือต้องรู้ว่าเมื่อผิดแล้วต้องแก้ไขอย่างไร หากไม่มีความรู้ทางสัทศาสตร์จะแก้ไขไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

ในการเรียนภาษาต่างชาตินั้น เราต้องฝึกไม่เฉพาะเสียงพยัญชนะ (consonant) สระ (vowels) และวรรณยุกต์ (tones) (ในกรณีของภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ เช่น ภาษาพม่า จีน) เท่านั้น เราจำเป็นต้องฝึกการออกเสียงของส่วนประกอบอื่นๆ ของภาษา เช่น เสียงหนักเบาหรือการเน้น (stress) จังหวะเสียง (rhythm) และทำนองเสียง (intonation) อีกด้วย ทั้งนี้เพราะส่วนประกอบของภาษาเหล่านี้มีความสำคัญมากในภาษา ตัวอย่างเช่น ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย จะเห็นได้ว่าบางครั้งเราออกเสียงพยัญชนะ สระ ของภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง แต่คนอังกฤษไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูด ทั้งนี้เพราะเราออกเสียงส่วนประกอบอื่นๆ ของภาษาดังกล่าวข้างต้นไม่ถูกต้อง ในวิชาสัทศาสตร์มีสาขาวิชาย่อยที่เรียกว่า วิชาการฝึกฟัง (Ear training หรือ Perception) และวิชาการฝึกออกเสียง (Performance หรือ Production) เพื่อสอนให้ผู้ถูกฝึกมีความสามารถที่จะแยกแยะว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือเสียงอะไร มีที่เกิดที่ไหน และสามารถเลียนแบบออกเสียงได้อย่างไม่ผิดพลาด การฝึกทั้งสองอย่างนี้ที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ชั้นแรกผู้ฝึกควรจะออกเสียงให้ผู้ได้รับการฝึกฟัง ฟังแล้วให้พูดตาม ถ้าทำตามไม่ถูก บางครั้งต้องอธิบายให้ทราบถึงที่เกิดของเสียง เช่น ในกรณีที่ผู้ได้รับการฝึกมีปัญหาในการออกเสียงที่สะกดด้วยอักษร *th* ในภาษาอังกฤษ ก็สามารถอธิบายได้ว่า จะทำได้โดยการยื่นปลายลิ้นออกมาระหว่างฟันล่างกับฟันบนแล้วฟันลมออกมา คือจะต้องให้ผู้ถูกฝึกทราบถึงวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง นอกจากจะออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว ผู้ถูกฝึกจะต้องฝึกฟังเสียงนั้นจนสามารถจำได้ทันทีเมื่อได้ยิน เช่น ควรจะสามารถได้ยินความแตกต่างระหว่างเสียง *t* ที่มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือกกับเสียงใกล้เคียง เช่น เสียง / t / ที่มีฐานที่เกิดที่ฟันบนได้อย่างง่ายดาย การฝึกทางด้านฟังและด้านการออกเสียงนี้ ควรจะฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นเวลานาน และควรฝึกอย่างต่อเนื่อง ไม่เว้นระยะจนกระทั่งอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและหูที่ใช้ฟังนั้นเคยชิน จนสามารถออกเสียงและได้ยินเสียงอย่างเป็นธรรมชาติ การฝึกทั้งสองด้านนี้เชื่อกันว่าควรฝึกไปด้วยกัน เพราะเมื่อเราสามารถออกเสียงได้ ก็จะทำให้เราสามารถได้ยินเสียงนั้นได้ง่ายขึ้นไปด้วย

วิชาการฝึกฟังและการฝึกออกเสียงนั้นนอกจากจะฝึกให้ผู้เรียนสามารถฟังเสียงอย่างวิเคราะห์แล้วยังฝึกให้สามารถถ่ายทอดเสียงที่ได้ยินออกมาเป็นสัทอักษร (phonetics symbols) และฝึกให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงต่างๆ ที่อวัยวะในการออกเสียงที่มีอยู่สามารถจะออกเสียงได้โดยไม่คำนึงว่าเสียงนั้นๆ เป็นเสียงภาษาใด การฝึกดังกล่าวนี้จะต้องใช้เวลาในการฝึกอย่างยาวนานและต้องฝึกสม่ำเสมอได้ดังกล่าวนั้นมาแล้ว คนบางคนอาจจะมีพรสวรรค์ในด้านการฟังแยกแยะเสียงมาแต่กำเนิด หากได้รับการฝึกเพิ่มเติมก็จะทำให้มีความชำนาญมากขึ้น สำหรับผู้ไม่มีพรสวรรค์ก็จะสามารถสร้างความชำนาญได้โดยการฝึกอย่างมีกฎเกณฑ์ แล้วฝึกอย่างสม่ำเสมอได้ดังกล่าวนั้นมาแล้ว ตามปกติคนเราเวลาฟังเสียงพูด เรามักจะฟังเพื่อเอาความหมายเท่านั้น โดยมีได้ใส่ใจว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเสียงอะไร มีลักษณะการออกเสียงอย่างไร การฝึกทางด้านฟังจะเน้นหนักให้นักศึกษาฟังเสียงอย่างวิเคราะห์มิใช่ฟังเพื่อให้รู้ความหมายของเสียงพูดแต่เพียงอย่างเดียว และสามารถแยกเสียงที่คล้ายคลึงกันออกเป็นคนละพวกได้ เสียงบางเสียงฟังดูคล้ายกันมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฐานที่เกิดใกล้เคียงกันหรือมีลักษณะทางกายภาพของเสียงคล้ายคลึงกัน เช่น เสียง t มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือก [t^h] และมีฐานที่เกิดที่ฟันบน [t^d] ทั้งสองเสียงฟังดูเหมือนกันเพราะมีฐานที่เกิดอยู่ใกล้เคียงกัน แต่ผู้ที่ได้รับการฝึกทางด้านฟังมาอย่างดีจะสามารถได้ยินความแตกต่างของทั้งสองเสียงนี้ชัดเจน

2. ช่วยในการศึกษาระบบเสียงของภาษาต่างๆ

การทำวิจัยเกี่ยวกับระบบเสียงของภาษา ผู้วิจัยต้องจัดหา ผู้บอกภาษา (informant) ซึ่งพูดภาษาที่ศึกษานั้นเป็นภาษาแม่และต้องจัดเตรียม รายการคำ (word list) ที่จะให้ผู้บอกภาษานั้นออกเสียงให้ฟัง ผู้วิจัยจะต้องเริ่มต้นด้วยการฟังและจดบันทึกไว้ว่าเสียงที่ได้ยินนั้นคือเสียงอะไร การจดบันทึกนั้น ผู้วิจัยจะบันทึกเสียงลงโดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียงหรือที่เรียกกันในวิชาวิทยาศาสตร์ว่า สัทอักษร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งถึงฐานกรณ์และประเภทของเสียงแต่ละเสียง การจดบันทึกนี้ผู้จดบันทึกจะต้องมีความสามารถทางการฟังอย่างดี มิฉะนั้นจะไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเสียงอะไร เมื่อได้ข้อมูลทางด้านเสียงมาแล้วจะวิเคราะห์หาระบบเสียงของภาษาได้โดยใช้ หลักวิชาการหาระบบเสียง (phonological analysis) เพื่อศึกษาว่าเสียงเหล่านั้นมีหน้าที่อย่างไรในภาษา เป็น หน่วยเสียง (phonemes) หรือเสียงย่อย (allophones) รวมทั้งวิจัยออกมาว่าระบบเสียงในภาษานั้นๆ ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ (ถ้ามี) อะไรบ้าง เมื่อได้ข้อมูลทางด้านหน่วยเสียงในพยางค์ในคำระดับอื่นและด้านอื่นของภาษาต่อไปได้อีก เช่น ศึกษาถึงที่เกิดของหน่วยเสียงในพยางค์ในคำและศึกษาทางด้านกริยาวิเคราะห์คำและประโยคเป็นต้น เฮนรี สวิต กล่าวว่าการศึกษาศาสตร์เชิงประวัติ หรือที่ สวิตเองเรียกว่า Scientific Philology นั้น ในการหาเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงเสียงก็จะต้องมีความรู้ที่เสียงต่างๆ นั้นมีการออกเสียงอย่างไร จึงจะเข้าใจกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเหล่านั้นได้

หัวใจที่สำคัญของการศึกษาศาสตร์นั้น คือการทำวิจัยภาคสนาม การศึกษาภาคสนาม เป็นการเก็บข้อมูลจากภาษาจริงๆ แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหากฎเกณฑ์ทางเสียง (Phonological rules) ต่อไป การบันทึกข้อมูลจำเป็นต้องบันทึกโดยใช้สัทอักษร ซึ่งให้เขียนแทนเสียงที่เปล่งออกมาจริง มิฉะนั้นกฎเกณฑ์ทางเสียงที่หาข้อสรุปออกมานั้นจะไม่ถูกต้อง การศึกษาภาษาในแง่มุมอื่นเช่น การศึกษาหน่วยคำและประโยค ก็ต้องใช้ความรู้พื้นฐานทางศาสตร์เช่นกัน

เราสามารถศึกษาทฤษฎีสัทศาสตร์โดยการอ่านจากหนังสือ แต่การศึกษาเช่นนั้นจะเป็น การศึกษาอย่างผิวเผิน ไม่ลึกซึ้ง สิ่งที่นักสัทศาสตร์ที่ดีควรจะเป็นก็คือต้องมีความรู้และประสบการณ์ อย่างลึกซึ้งว่า อวัยวะในการออกเสียงทั้งหลายทำหน้าที่อะไร และต้องมีความรู้ถึงขั้นที่จะวิเคราะห์ และอธิบายได้ว่าอวัยวะเหล่านั้นมีการทำงานอย่างไร นอกจากนี้นักสัทศาสตร์จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเชิงปฏิบัติด้วย เพราะจะได้นำเอาทฤษฎีสัทศาสตร์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้อย่างเห็น เป็นรูปธรรม

3. ช่วยในการรักษาผู้ที่มีปัญหาในการออกเสียง

คนบางคนพูดไม่ได้ หรือไม่สามารถออกเสียงบางเสียงได้ถูกต้อง แม้ว่าเสียงนั้นๆ จะเป็น เสียงในภาษาของตนเอง ทั้งนี้เนื่องจากหลายประการ เช่น หูหนวก สมองได้รับการกระทบกระเทือน หรืออาจเนื่องจากความบกพร่องทางอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง เช่น เส้นเสียงชำรุด เพดานโหว่ ปาก แหว่ง หรืออาจเนื่องมาจากสาเหตุทางด้านจิตใจ อารมณ์ สภาพแวดล้อม ทำให้ผู้พูดพูดติดอ่าง พูดเร็ว เกินไป พูดเบาเกินไป เหล่านี้ เป็นต้น ตามที่กล่าวมาแล้วตั้งแต่ตอนต้นว่าวิชาสัทศาสตร์เป็นวิชาที่ ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติของเสียงด้านที่เกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ลักษณะทาง กายภาพของเสียงและการรับฟังเสียง ดังนั้นนักสัทศาสตร์จึงมีความรู้ว่าลักษณะปกติของเสียงนั้นเป็น อย่างไร และสามารถวิจัยออกมาได้ว่าเสียงที่ผิดปกตินั้น มีความผิดปกติในแง่ใด มีสาเหตุจากอะไร เมื่อทราบสาเหตุของความผิดปกติของเสียงจะช่วยให้เราแก้ปัญหาได้ถูกต้อง เช่น ในกรณีของคนหู หนวก เนื่องจากเขาไม่สามารถได้ยินเสียง นักสัทศาสตร์จะฝึกให้เขารู้จักเสียง และเปล่งเสียงออกมาได้ โดยการเน้นให้เขาดูรูปปาก ดูการเคลื่อนไหวของลิ้นและขากรรไกร และให้เขาสัมผัสที่ลำคอ เพื่อให้ รู้สึกถึงความสั่นสะเทือนของเส้นเสียง เป็นต้น

4. ช่วยในการผลิตระบบตัวอักษร

ระบบตัวหนังสือ มีความสำคัญมากในภาษา เรามันที่ภาษาลงเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อที่จะเก็บรักษาไว้ให้คงทน และสามารถสื่อสารความหมายกับคนได้เป็นจำนวนมากกว่าภาษาพูด เป็นความจริงที่ว่าตัวอักษรเป็นตัวแทนของภาษาพูดคือ เราเขียนสิ่งที่เราต้องการพูด แต่ทว่าลักษณะ โครงสร้างของภาษาเขียนและภาษาพูดนั้นต่างกันมาก ภาษาพูดเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตาม กาลเวลาและยุคสมัยแต่ภาษาเขียนไม่เปลี่ยนแปลงเร็วเช่นนั้น ตัวหนังสือเขียนโบราณเป็นข้อมูลที่ดียิ่ง สำหรับการศึกษารายละเอียด เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นระบบเสียงภาษาโบราณ ซึ่งอาจจะ แตกต่างจากระบบเสียงภาษาปัจจุบัน

มีภาษามากมายในโลกนี้ที่ไม่มีตัวหนังสือใช้ในการเขียน เช่น ภาษาของชนกลุ่มน้อยต่างๆ ในกรณีเช่นนี้นักสัทศาสตร์สามารถช่วยในการผลิตระบบตัวหนังสือขึ้นมาใช้ โดยเริ่มต้นจากการศึกษา ทางด้านระบบเสียงของภาษาก่อน แล้วประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นใช้แทนเสียงในภาษานั้นๆ เป็นที่เห็นชอบ กันว่า ระบบตัวอักษรแบบรูปอักษร 1 รูปแทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง (phonemic writing system) เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งนี้เพราะเป็นระบบที่เขียนง่ายและอ่านง่ายเนื่องจาก มีตัวอักษรน้อยตัว มีภาษามากมายที่มีระบบตัวอักษรเป็นแบบระบบที่ใช้แทนเสียงมิใช่หน่วยเสียง ใน

ระบบภาษาเขียนเช่นนี้มีตัวอักษรมากกว่าหนึ่งรูปเพื่อแทนหน่วยเสียง ซึ่งทำให้การเขียนและอ่านระบบตัวอักษรเช่นนี้ยากขึ้นเพราะผู้เรียนต้องจำรูปตัวอักษรมากขึ้นอีก จากประวัติศาสตร์ทางด้านการปฏิรูปตัวเขียนที่มีมา นักสัทศาสตร์ได้ปฏิรูปตัวเขียนของภาษาหลายภาษา เช่น ภาษาตุรกี ภาษาฟินแลนด์ ให้เป็นระบบแบบรูปอักษร 1 รูปแทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง เพื่อที่จะช่วยทางการศึกษาให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและเขียนตัวหนังสือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

จากการศึกษาสรุปได้ว่าสัทศาสตร์จำเป็นมากสำหรับการศึกษาภาษาแม่เช่นกัน ครูผู้สอนวิชาการอ่าน หากมีความรู้ทางสัทศาสตร์ก็จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงในภาษารวมทั้งวิเคราะห์ได้ว่าปัญหาในการใช้ตัวอักษรแทนเสียงในภาษานั้นๆ เป็นอย่างไร

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สัทวิทยาเพิ่มพูน (Generative Phonology)

อภิสิทธิ์, (2547: 6) ในการศึกษาาระบบเสียงในภาษา นักสัทวิทยาจำเป็นต้องมี “เครื่องมือ” ที่ใช้ในการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเปรียบเสมือนวัตถุบิที่มีอยู่ ทฤษฎีการวิเคราะห์ภาษาเปรียบเสมือน “เครื่องมือ” ที่นำมาใช้วิเคราะห์ระบบต่าง ๆ ของภาษา ทฤษฎีสัทวิทยาเพิ่มพูนเป็นแนววิเคราะห์ระบบเสียงของภาษาแนวหนึ่งที่ใช้ได้ผลดี และให้ผลวิเคราะห์ที่สอดคล้องกลับความเป็นจริงทางจิตวิทยาของผู้พูดภาษาแม่ (psychological reality of native speaker) สัทวิทยาเพิ่มพูนพัฒนาต่อจากทฤษฎีสัทวิทยาโครงสร้าง (Structuralism) ซึ่งเฟื่องฟูในยุโรปและอเมริกาในศตวรรษที่ 19 ทฤษฎีโครงสร้างตั้งอยู่บนฐานของจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) โดยเน้นการเรียนรู้ภาษาลักษณะการตอบสนองต่อสิ่งเร้าและการเทียบเคียงโครงสร้าง (analogy) ทฤษฎีเพิ่มพูนมีแนวคิดพื้นฐานมาจากจิตวิทยาปริชาน (cognitive psychology)

ในปี ค.ศ. 1933 แซปเพียร์ พบว่าคำ 2 ที่ฟังเสียงกัน [dini] ‘อันนี้ (this one)’ และ [dini] ‘มันทำให้เกิดเสียง (it make a sound)’ ผู้พูด/ผู้ฟังภาษาแม่สามารถจำแนกความแตกต่างได้เนื่องจากคำทั้งสองมีหน่วยเสียงที่ต่างกันในสมองของผู้พูด/ผู้ฟัง คือ [dini] ‘อันนี้’ (this one) มาจาก /dini/ ขณะที่ [dini] ‘มันทำให้เกิดเสียง (it make sound)’ มาจาก /dinit/ และหน่วยเสียง /t/ ไม่ปรากฏเป็นเสียงในการพูด คือถูกกลบทิ้งก่อนพูดในคำเดียวและจะปรากฏตัวเมื่อมีหน่วยคำมาต่อท้าย เช่น [diniti] “relative form” ของ ‘มันทำให้เกิดเสียง (it make sound)’ หน่วยเสียง /t/ จึงเป็นจริงในสมองของผู้พูด/ผู้ฟังภาษาแม่ แต่ผู้พูด/ผู้ฟังจะพูดหรือได้ยินเสียง /t/ หรือไม่ ขึ้นอยู่กับตำแหน่ง และบริบทของการใช้คำว่า /dinit/ ในภาษา แนวคิดในเรื่องความเป็นจริงทางจิตวิทยาของผู้พูดภาษาแม่ จึงเป็นแนวคิดที่พัฒนามาเป็นทฤษฎีเพิ่มพูน โดยจำแนกหน่วยเสียงในสมองกับเสียงที่พูดจริงและได้ยินจริงและมีกฎเกณฑ์ทางเสียงเชื่อมโยงระหว่างหน่วยและเสียง

แฮลลี (Halle, 1959) ในการวิเคราะห์ภาษารัสเซีย เสนอว่า หน่วยเสียงประกอบด้วย สัทลักษณะ (phonetic features) ต่าง ๆ และการเขียนกฎทางเสียงสามารถเขียนด้วยสัทลักษณะแทนที่จะเขียนด้วยหน่วยเสียงทั้งหน่วย ซึ่งจะทำให้กระตัดรัดและได้กฎเกณฑ์ที่ครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงเสียงที่เกิดกับหน่วยเสียงอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกัน

1. เอสพีอี (SPE)

ชอมสกีและแฮลีย์ได้เสนอแนวการวิเคราะห์เสียงภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1968 ในหนังสือ The Sound Pattern of English หรือ เอสพีอี (SPE) โดยมีแนวคิดที่ว่าไวยากรณ์ของภาษาคือระบบที่ประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและความหมาย (sound-meaning correspondence) ไวยากรณ์ประกอบด้วยระบบย่อย ๆ เช่น ระบบเสียง และระบบวากยสัมพันธ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียงลำดับหน่วยคำในประโยคหรือโครงสร้างประโยค ระบบเสียงคือกฎเกณฑ์ที่เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างประโยคกับเสียง

เอสพีอี นำเสนอการวิเคราะห์การแปรเสียงในหน่วยคำ (morphophonemic rules) ในภาษาอังกฤษ (Clark & Yallop, 1994 อ้างอิงใน อภิรักษ์ณ, 2547:8) ไวยากรณ์ในนัยหนึ่งคือ ความรู้ความสามารถทางภาษาที่มีอยู่ในสมองของผู้พูด/ผู้ฟังภาษาแม่ หรือ สัมผัสทางภาษา สัมผัสทางภาษานั้นได้มาจากการประมวลข้อมูลป้อนเข้าทางภาษา จากประสบการณ์ภาษาของผู้พูด/ผู้ฟัง และได้มาซึ่งกฎเกณฑ์ที่เชื่อมโยงเสียงกับความหมาย กฎเกณฑ์เหล่านี้มีลักษณะที่ครอบคลุมหน่วยเสียงในวงกว้าง

2. สัทวิทยาเพิ่มพูนยุคหลังเอสพีอี (Post-SPE Generative Phonology)

เอสพีอี เป็นจุดเริ่มต้นที่นำทฤษฎีสัทวิทยาเพิ่มพูนสู่วงกว้างในทางวิชาการ เอสพีอีมีจุดสำคัญอยู่ที่การเขียนสูตรในเชิงคณิตศาสตร์สำหรับกฎเกณฑ์ทางเสียง เพื่อใช้ในการพรรณนาพฤติกรรมต่าง ๆ ทางเสียงในภาษาในรูปแบบ

$$A \longrightarrow B / C _ D$$

คือเสียง A แปรเป็นเสียง B ในบริบทของเสียง C และ D โดยเน้นที่สัทลักษณะ (phonetic features หรือ distinctive features) ที่มีการเปลี่ยนแปลง (A) ค่าที่เปลี่ยนแปลง (B) และสัทลักษณะที่เป็นเงื่อนไขของการเปลี่ยนแปลง (C) และ (D) ข้างต้น ตัวอย่างเช่น

$$[-\text{continuant}] \longrightarrow [+voice] / [+voice] _____ [+voice]$$

$$[-\text{cont}] \longrightarrow [+vee] / [+vee] _____ [+vee]$$

ซึ่งอ่านว่า เสียงที่ไม่มีการต่อเนื่องของลมปอด ซึ่งผ่านช่องเสียงส่วนกลางออกทางช่องปาก [-con] คือเสียงกักทั้งหลายจะเปลี่ยนเป็นโฆชะ (เสียงก้อง) [+vee] ในบริบทที่มีเสียงก้องข้างหน้าและข้างหลัง สูตรเช่นนี้ครอบคลุม

จากเอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาระบบการออกเสียงภาษามลายูถิ่นและการแปรของหน่วยเสียงภาษามลายูถิ่นปาตานี ซึ่งเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องที่ใช้ในการวิจัยและการวิเคราะห์ภาษาที่จะดำเนินการวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ นักวิจัยได้ศึกษาและทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นปาดานีและภาษาถิ่นที่พบในประเทศไทย งานวิจัยดังกล่าวที่เน้นระบบเสียงของแต่ละภาษา ซึ่งเป็นศาสตร์ภาษาศาสตร์ (linguistics) ในวิจัยนี้ได้เสนอผลของการวิจัยที่ผ่านมา พอสังเขป ดังต่อไปนี้

เลอयी (2017) ได้กล่าวการเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระภาษาไทยที่ออกเสียงโดยนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยกับการออกเสียงของคนไทย ผู้ให้ข้อมูลคนจีนประกอบด้วยกลุ่มที่พูดภาษาจีนถิ่นยูนนาน (YC) ภาษาน่าซี (NX) และภาษาไทยลื้อ (TL) เป็นภาษาแม่ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มคนไทยพูด ภาษาไทยสำเนียงกรุงเทพฯ เป็นภาษาแม่ ประเด็นการวัดทางกลศาสตร์ได้แก่ ค่าระยะเวลา (ความสั้นยาว) และค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 และที่ 2 (คุณสมบัติสระ) ของสระเดี่ยวเสียงสั้นและเสียงยาว 9 คู่ในภาษาไทย ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ สามารถตีความได้ว่า นักศึกษาจีนทุกคนแม้ว่าออกเสียงสระเสียงสั้นในภาษาไทยสั้น กว่าสระเสียงยาว

ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์ (2558) ได้ดำเนินการวิจัย การเปรียบเทียบการออกเสียงระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารในหมู่บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่าภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสานที่ใช้ในการสื่อสารกันในหมู่บ้านเชียงมีความคล้ายคลึงกันภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารกันหมู่บ้านเชียงมีเสียงพยัญชนะท้ายมี 9 หน่วยเสียง เสียงสระมี 21 เสียง ภาษาไทยกลางมีพยัญชนะต้น 21 หน่วย เสียง ภาษาถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารกันในหมู่บ้านเชียงมี 20 หน่วยเสียง ภาษาไทยกลางมีเสียง วรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ภาษาถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารกันในหมู่บ้านเชียงมี 6 หน่วยเสียง ภาษาถิ่น อีสานที่ใช้สื่อสารกันในหมู่บ้านเชียงไม่มีคำควบกล้ำ และมีความแตกต่างด้านคำศัพท์พื้นฐานที่ เป็นศัพท์เฉพาะของภาษา ด้านการเปลี่ยนแปลงของภาษาพบว่าภาษาไทยถิ่นอีสานที่ใช้สื่อสารกันในหมู่บ้านเชียงมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงไปคล้ายกับภาษาไทยกลาง และมีการใช้คำศัพท์ ภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น สาเหตุเกิดจากอิทธิพลของภาษาไทยกลางและภาษาต่างประเทศ ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษามลายูปาดานีที่ผ่านมา นั้นนักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษา ดังนี้

Paitoon Masmintra Chaiyanara (1984) ได้กล่าวในพจนานุกรมไทย-มลายูปัตตานี ระบุว่า ระบบเสียงของภาษามลายูถิ่นปัตตานี ประกอบด้วย ระบบเสียงพยัญชนะและระบบเสียงสระ ซึ่งระบบเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มีทั้งหมด 25 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, k, g, ʔ, p^h, t^h, c^h, k^h, b, d, c, j, f, s, h, z, ʏ, l, r, m, n, ŋ, ŋ, m^b, n^d, ŋ^j, ŋ^g, w, y/

รัตติยา สาและ (2534) ได้เรียบเรียงเนื้อหาเกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปัตตานี ในหนังสือ “ภาษามลายูถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย” ในหนังสือดังกล่าวยังได้อธิบาย ลักษณะหน่วยเสียงที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ตามแนวสรีรศาสตร์ โดยได้จำแนก หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปัตตานีออกเป็น 2 ประเภท คือ หน่วยเสียงเด่น (Primary Phonemes) และหน่วยเสียงรอง (Secondary Phonemes) หน่วยเสียงพยัญชนะเด่น มี 24 หน่วย เสียง ประกอบด้วยหน่วยเสียง /p, t, k, g, ʔ, b, d, c, j, s, z, ʏ, h, l, m, n, ŋ, ŋ, mb, nd, ŋj, ŋg, w, y/ หน่วยเสียงพยัญชนะรอง

ซึ่งสวนใหญ่เป็นหน่วยเสียงที่ปรากฏในคำภาษาต่างประเทศ หน่วยเสียงนี้มีทั้งหมด 5 หน่วยเสียง คือ /f, ʃ, x, ð, r/

Waemaji Paramal (1991) ได้วิเคราะห์หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษามลายูปาตานี โดยการนำหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งหมดที่ได้เสนอไว้โดย Paitoon Masmintra Chaiyanara (1984) และรัตติยา สาและ (2534) มาประมวลและวิเคราะห์ใหม่ จนเกิดเป็นระบบหน่วยเสียง พยัญชนะอีกในลักษณะหนึ่ง ซึ่งไม่แตกต่างกับบุคคลทั้งสองมากนัก คือ ได้จำแนกหน่วย เสียงพยัญชนะภาษามลายูปาตานีออกเป็น 2 ประเภท คือ หน่วยเสียงเด่น และหน่วยเสียงรอง โดยหน่วยเสียงเด่น ประกอบด้วย 24 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียง /p, t, k, g, ʔ, b, d, c, j, s, ɣ, h, l, r, m, n, ɲ, ŋ, m^b, n^d, ɲ^l, ŋ^g, w, y/ และหน่วยเสียงรอง มี 7 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียง /p^h, t^h, c^h, k^h, f, z, x/

จากการสังเกตงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษามลายูถิ่นปาตานี ได้มีการศึกษาระบบเสียงสระและพยัญชนะ แต่ไม่ครอบคลุมเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษามลายูปาตานีและการเปรียบเทียบระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐานซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นสาเหตุของความแตกต่างของภาษา ถึงแม้ว่าภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษามลายูมาตรฐานอยู่ในกลุ่มของภาษาออสโตรนีเซีย

กัญญารัตน์ (2551) ได้ดำเนินการวิจัย ลักษณะทางกลศาสตร์ของสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ผลของการศึกษาเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีลักษณะที่สอดคล้องกับผลการศึกษาเสียงสระในภาษาอื่นๆ เพราะเป็นลักษณะทางสัทศาสตร์ที่เป็นสากล ซึ่งเสียงสระนาสิกมีค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 ต่ำกว่าและมีความเข้มที่น้อยกว่าเสียงสระธรรมดา แต่สระนาสิกมีค่าระยะเวลามากกว่าเสียงสระธรรมดา เสียงสระในพยางค์เปิดมีมีค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 ต่ำกว่าและมีค่าระยะเวลามากกว่าในพยางค์ปิด

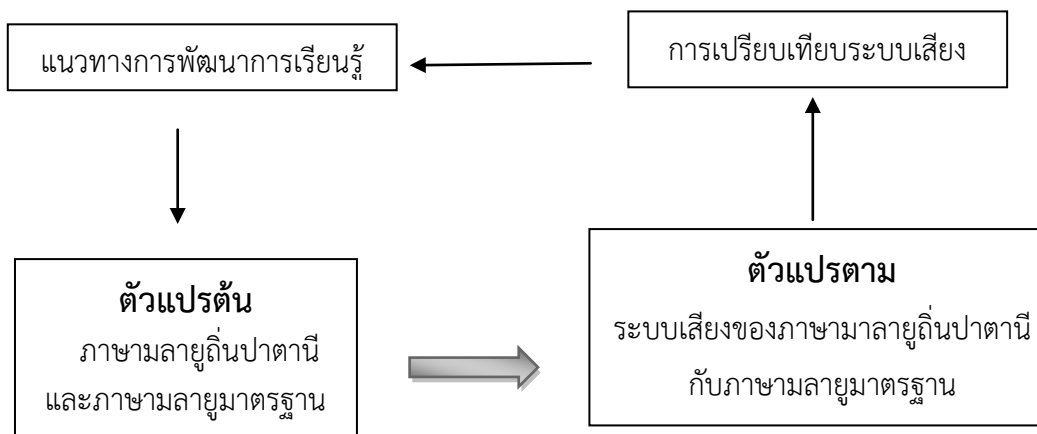
กามารุดดีน อีสายะ (2553) “ได้ดำเนินการวิจัย การใช้ระบบเขียนอักษรยาวีในภาษามลายูปาตานี : ความท้าทายต่อสังคมมลายูในภาวะวิกฤติทางภาษาจากการได้ดำเนินการวิจัยได้ข้อสรุปว่าผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและการทดลองใช้สิ่งที่ได้จากการพัฒนาระบบ เขียนภาษามลายูปาตานีด้วยอักษรยาวีเพื่อการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและ วัฒนธรรมท้องถิ่น จากกรณีศึกษา ตำบลเขาตูม อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี ประการ สุดท้ายคือความมุ่งหวังที่จะให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาได้ประจักษ์สิ่งท้าทายใหม่ที่เกิดขึ้นในสังคมที่กำลังเผชิญกับภาวะวิกฤติทางภาษาและภาวะการณ์ของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสที่ไม่อาจต้านแต่สามารถ ระวังและป้องกันได้

สุฮัยลา บินสะมะแอ และคณะ (2556) ได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความแตกต่างถึงความหมายของคำระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน” ผลการวิจัยพบว่าความหมายของคำระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐานสามารถจำแนกความที่แตกต่างออกเป็นสองรูปแบบ คือ คำที่มีความหมายแตกต่างกันและคำที่มีความหมายตรงกันบางส่วนจากการศึกษาความหมายของคำพ้อง 200 คำ โดยส่วนใหญ่แล้วภาษามลายูถิ่นปาตานีมีความหมายคล้ายกันบางส่วนกับภาษามลายูมาตรฐาน ตามด้วยคำที่มีความหมายที่แตกต่างกันตามลำดับ และยังพบอีกว่าผลของการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐานนั้นมี 4

รูปแบบ คือ คำที่มีความหมายแคบเข้า คำที่มีความหมายกว้างออก คำที่มีความหมายเลวลง และคำที่มีความหมายดีขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยส่วนใหญ่การทำวิจัยที่เกี่ยวกับภาษามลาญถิ่นปาดานี จะพบว่า มีการทำวิจัยที่อยู่ในระดับน้อย งานวิจัยที่จะดำเนินต่อไปนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานวิจัยและมีความสัมพันธ์กันในการพัฒนาและอนุรักษ์ภาษาถิ่นของตน เพื่อให้สืบทอดกันไปโดยไม่สูญหาย ผู้วิจัยได้สืบค้นและศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าเป็นการทำวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาถิ่นอื่น อย่างเช่น ภาษาถิ่นอีสาน ภาษาถิ่นใต้ ภาษาถิ่นก้นตัน เป็นต้น ที่มีการดำเนินการอย่างกว้างขวางมากในเรื่องของการพัฒนางานวิจัย ดังนั้นการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยหวังเพื่อเพิ่มความรู้ให้กับผู้ที่สนใจในการศึกษาภาษาถิ่นปาดานีและสามารถที่จะไปต่อยอดในการพัฒนางานวิจัยใหม่ ๆ ในทุกไปด้วย

กรอบแนวคิดการวิจัย

สรุป

จากการศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย “การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลาญถิ่นปาดานีกับภาษามลาญมาตรฐาน”สามารถอธิบายได้ว่าศาสตร์ที่เกี่ยวข้องศาสตร์เป็นส่วนสำคัญในการศึกษาระบบเสียง หน่วยเสียงของแต่ละภาษาในเชิงลึก และการศึกษาทฤษฎีที่ถูกและสอดคล้องกับงานวิจัยทำให้งานวิจัยนั้นสามารถวิเคราะห์ข้อมูลแม่นยำและมีประสิทธิผล ในส่วนของการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้นผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และเป็นแนวทางในการแก้โจทย์ปัญหาของงานวิจัยได้อย่างเหมาะสมและเป็นความรู้ใหม่ที่ก่อนหน้านี้ ผลงานวิจัยยังไม่เคยมีการทำการวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรเสียงในภาษามลาญถิ่นปาดานี การศึกษาทฤษฎีทำให้ผู้วิจัยเห็นแนวทางการวิเคราะห์กระบวนการแปรเสียงในภาษามลาญถิ่นปาดานีต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการวิจัยแสวงหาความจริงในสภาพที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ(Naturalistic Inquiry) ซึ่งเป็นการศึกษา โดยมองภาพรวมทุกมิติ (Holistic perspective) ด้วยตัวผู้วิจัยเองเพื่อหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ที่สนใจกับสภาพแวดล้อมนั้นให้ความสำคัญกับข้อมูลที่เป็นความรู้สึกนึกคิดคุณค่าของมนุษย์และความหมายที่มนุษย์ให้ต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัว เน้นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความสร้างข้อสรุป แบบอุปนัย (Inductive Analysis) เป็นการศึกษาโดยไม่มีการจัดการกระทำควบคุม มุ่งสร้างคำอธิบายที่ลึกซึ้งจากกรณีเฉพาะที่มีขอบเขตจำกัดอยู่ภายใต้บริบทสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ในการดำเนินการงานวิจัยผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัยเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ไว้เป็นเรื่องราวประกอบด้วยขั้นตอนการเตรียมวิจัย ขั้นตอนการเก็บข้อมูล ประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ขนาดของกลุ่มตัวอย่างและวิธีการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยโดยละเอียดในแต่ละเรื่องนั้นๆ

ขั้นตอนการเตรียมวิจัย

หลังจากกำหนดหัวข้อวิจัยได้แล้ว ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยซึ่งแยกเอกสารที่ใช้ในการศึกษาเป็นประเภทได้ดังนี้

- เอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ภาษามลายู โดยจะศึกษาถึงความแตกต่างของภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน
- โดยจะเน้นเนื้อหาของกรวิจัยคือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในสองภาษาดังกล่าว
- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและมีประโยชน์ต่อการวิจัยทั้งในและนอกประเทศ
- เอกสารที่เป็นประโยชน์ในการเดินทางไปเก็บข้อมูลภาคสนาม
- เอกสารที่ให้ความรู้ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในพื้นที่ที่จะศึกษาวิจัย

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้บอกภาษามลายูถิ่นที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และมีภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ (native speaker) เป็นประชากรในตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยผู้วิจัยลงพื้นที่ด้วยตนเอง ที่หมู่บ้าน สะเตงนอก ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลาซึ่งเป็นหมู่บ้านที่อยู่นอกเมือง เพื่อสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยได้รับความร่วมมือจากคนในหมู่บ้านที่รู้จักในการอำนวยความสะดวกให้ ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน ที่เข้าข่ายเกณฑ์ในการเป็นประชากรกลุ่มเป้าหมายนั้นก็คือ (NORM/NORF) ที่ย่อมาจากคำดังต่อไปนี้

N = nonmobile ไม่ใช่ผู้อพยพไปมาเป็นผู้อาศัย ณ ที่นั้นๆตั้งแต่เกิดใช้ชีวิตอยู่แต่ในถิ่นชนบท

O = older เป็นคนที่มีอายุ อยู่อาศัยที่นั้นๆ ตั้งแต่เกิดมากกว่า 60 ปี

R = rural เป็นพื้นที่ชนบทหรือที่อยู่นอกเมือง

M/F = males เพศชายหรือหญิง

ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้วิจัยได้กำหนดตามเกณฑ์ที่วางไว้ข้างต้นนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงที่สุด เป็นภาษามลายูถิ่นดั้งเดิมที่สุด

การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา

การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้วิธีการสนทนา กับผู้ตอบในลักษณะที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (face to face interaction) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ผู้วิจัยได้กำหนดโครงสร้างและคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า ก่อนการไปเก็บข้อมูลและไปสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลตามโครงสร้างคำถามที่ได้กำหนดไว้โดยใช้รายการศัพท์ 400 คำ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรเป้าหมายตามเกณฑ์ที่เลือกไว้ตามแบบบันทึกหน่วยเสียงภาษามลายูถิ่นปาตานี ภาษาที่ใช้ในการสัมภาษณ์เนื่องจากผู้วิจัยเป็นคนปาตานีโดยกำเนิดจึงสามารถใช้ภาษามลายูถิ่นในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ได้ช่วยให้ผู้บอกภาษาเกิดความคุ้นเคยและเป็นการเองมากที่สุด ทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ในการบันทึกข้อมูลผู้วิจัยได้จัดบันทึกข้อมูลด้วยวิธีการถ่ายถอดเสียงเป็นตัวสัทอักษร ในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยก็ได้ใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกข้อมูลทั้งหมดในขณะที่สัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเพื่อผู้วิจัยจะได้กลับไปวิเคราะห์ซึ่งจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงที่สุด

การสร้างเครื่องมือวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ใช้รายการศัพท์ทั้งหมด 400 คำ และได้แบ่งรายการศัพท์เป็นหมวดหมู่ทั้งหมด 14 หมวดหมู่ แต่ละหมวดหมู่จะคำนึงถึงความสะดวกในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาร่วมทั้งเป็นหนหมวดหมู่ที่สามารถเอาของจริงและรูปภาพใช้ประกอบในการสัมภาษณ์ได้ง่าย เช่น “อวัยวะในร่างกาย” เป็นต้น
2. เป็นหมวดหมู่พื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารในพื้นที่ของผู้บอกภาษาใช้ชีวิตประจำวันเพื่อการสื่อสารกับคนในชุมชน และไม่ใช้หมวดหมู่ที่ยืมจากภาษาอื่น
3. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ศัพท์
เมื่อได้ข้อมูลจากผู้บอกภาษาแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาดำเนินการคัดเลือกหมวดหมู่ที่นำมาใช้วิเคราะห์ โดยเลือกไว้เฉพาะหมวดหมู่ที่ผู้บอกภาษาให้ข้อมูลที่ได้จากภาษาถิ่นเท่านั้น
2. การเปรียบเทียบศัพท์
การเปรียบเทียบศัพท์ในภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐานเพื่อดูความเหมือนและความแตกต่าง เพื่อพิจารณาในพื้นที่ที่ทำการเก็บข้อมูลว่ามีการใช้ศัพท์อะไรบ้าง และดูการแปรเสียงของศัพท์ทุก ๆ ศัพท์ในพื้นที่เก็บข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ระบบเสียงในภาษามลายูถิ่นปาตานี

ในการศึกษาลักษณะภาษามลายูถิ่นปาตานีในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการเปรียบเทียบลักษณะหน่วยเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน จากการศึกษาเปรียบเทียบปรากฏได้ดังนี้

4.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ

พยัญชนะที่ปรากฏในภาษามลายูมาตรฐาน 21 รูป เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษคือ b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, w, x, y, z นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบ ng, ny, gh, kh, sy ซึ่งรวมมีพยัญชนะทั้งหมด 26 รูป เป็นพยัญชนะภาษามลายูมาตรฐานจริง ๆ 18 รูป คือ b, c, d, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, t, w, y, ng, ny ส่วนพยัญชนะนอกเหนือจากนี้ f, q, v, x, z, gh, kh, sy เป็นพยัญชนะที่ยืมจากภาษาต่างประเทศ ดังนั้นพยัญชนะยืมเหล่านี้จะปรากฏในคำยืมเท่านั้น

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พบว่า ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีหน่วยเสียงที่ประกู่ทั้งหมด 25 หน่วยเสียง สามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูถิ่นมาตรฐานมี 19 หน่วยเสียง คือ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /tʃ/, /dʒ/, /f/, /s/, /h/, /l/, /w/, /j/
2. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูปาตานีที่ได้อิทธิพลมาจากภาษาต่างประเทศมี 6 หน่วยเสียง คือ /r/, /z/, /ð/, /ʃ/, /x/, /y/ ซึ่งสามารถจัดเป็นตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 เสียงพยัญชนะในภาษามลายูถิ่นปาตานี

ตำแหน่งเสียง ประเภทเสียง	ริม ฝีปาก	ฟันริม ฝีปาก	ฟัน	ปุ่มเหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	กล่องเส้น เสียง
เสียงระเบิด	p b			t d		k g	ʔ
เสียงนาสิก	m			n	ŋ	ŋ	
เสียงกักเสียดแทรก					tʃ dʒ		
เสียงเสียดแทรก		f	ð	s z	ʃ	x y	h
เสียงร้ว				r			
เสียงข้างลิ้น				l			
เสียงกึ่งสระ	w				j		

4.1.1 เสียงระเบิด (plosive) คือเสียงที่มีการจัดตัวของอวัยวะคู่หนึ่งแบบจรวดการสนิทจุดใดจุดหนึ่งในช่องเสียงอย่างสนิทแน่น นั่นคือการบังคับกระแสลมแบบปิดสนิท ทำให้มีการกักลมที่มาจากปอดไว้หลังจุดนั้นชั่วครู่หนึ่ง ในขณะที่เดียวกันเพดานอ่อนรวมทั้งลิ้นไก่อยกขึ้นจรดผนังช่องคอป้องกันไม่ให้ลมออกทางจมูก เมื่อคลายการปิดกั้นของอวัยวะ ณ จุดหนึ่งๆออก ลมจากปอดซึ่งอัดอั้นอยู่หลังจุดนั้นจะพุ่งออกมาอย่างแรง จึงออกมาในลักษณะระเบิด จึงเรียกว่า “เสียงระเบิด” ซึ่งเสียงที่ออกมาอาจจะเป็นเสียงก้องหรือไม่ก้องก็ได้

เสียงก้องนั้นก็คือการเกิดการสั่นของเส้นเสียงขณะออกเสียงนั้นๆ คือ /b/, /d/, /g/ ส่วนเสียงไม่ก้องนั้นก็คือการที่เส้นเสียงเปิดกว้างในขณะออกเสียงเส้นเสียงจะไม่เกิดการสั่นคือ /p/, /t/, /k/

กล่องเส้นเสียง (glottal stop/plosive) เสียงหยุดหรือเสียงระเบิดที่มีฐานเกิดที่(ช่องระหว่าง)เส้นเสียง ใช้สัญลักษณ์หน้าตาคล้าย ๆ เครื่องหมายคำถาม แต่ไม่มีจุด /ʔ/ เสียงหยุดระหว่างเส้นเสียงนี้จะมีเฉพาะแบบไม่ก้องเท่านั้น เพราะเส้นเสียงไม่สามารถสั่นได้ระหว่างการเกิดเสียง

ตารางที่ 4.2 พยัญชนะเสียงระเบิดในภาษามลายูถิ่นปัตตานี

พยัญชนะเสียงระเบิด (ชนิดเสียงไม่ก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปัตตานี	ความหมายใน ภาษาไทย
p	perut	[peʔoʔ]	ท้อง
	pinggang	[piŋǽ]	เอว
	pipi	[pipi]	แก้ม
t	tangan	[taŋǽ]	มือ
	tujuh	[tudʒo ^h]	เจ็ด
	tulang	[tule]	กระดูก
k	kambing	[kameŋ]	แพะ
	katak	[katəʔ]	กบ
	kerbau	[kuba]	ควาย
b	baca	[batʃə]	อ่าน
	bakar	[baka]	เผา
	bangun	[baŋũŋ]	ตื่น
d	duduk	[doʔ]	นั่ง
	dapur	[dapo]	เต้าถ่าน
	awak, dia	[dijə]	เขา
g	gemuk	[gəməʔ]	อ้วน
	katak	[katəʔ]	กบ
	gosok	[gəsoʔ]	รีด
ʔ	sabtu	[saʔtu]	วันเสาร์
	dekat	[dəkaʔ]	ใกล้
	ibu	[mʋʔ]	แม่

4.1.2 เสียงนาสิก (nasal) คือเป็นเสียงที่ลักษณะการจรดฐานกรณ์เหมือนเสียงระเบิด คือสนิทแน่น มีการบังคับกระแสลมแบบปิดสนิท แต่เพดานอ่อนรวมทั้งลิ้นไก่ลดต่ำลง ทำให้ลมจากปอดออกทางช่องจมูกได้ สังเกตได้จากการ “ฮัม” โดยการปิดปากสนิทและใช้ปลายนิ้วแตะสันจมูก จะรู้สึกได้ว่ามีลมออกทางจมูก เมื่อการคลายการปิดกั้นนั้นก็จะได้ยินเสียงนาสิก ลักษณะประจำของเสียงนาสิกคือเป็นเสียงก้องเสมอมิดังนี้ /m/, /n/, /ŋ/, /ŋ/ วิธีการออกเสียงคือพ่นออกทางจมูกพร้อมทั้งปล่อยการปิดกั้นตามตำแหน่งเสียงนาสิกนั้น ที่จรดกันออกทางช่องจมูก

ตารางที่ 4.3 พยัญชนะเสียงนาสิกในภาษามลายูถิ่นปาตานี

พยัญชนะเสียงนาสิก	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
m	makan	[mäkɛ]	กิน
	masak	[mäsoʔ]	หุง
	minum	[mĩnũŋ]	ดื่ม
n	neraka	[näko]	นรก
	tunggu	[nati]	รอ
	nasi	[näsiʔ]	ข้าว
ŋ	nyamak	[ŋämöʔ]	ยุ่ง
	nyanyi	[ŋãŋĩ]	ร้องเพลง
	kelapa	[ŋö]	มะพร้าว
ŋ	nganga	[ŋaŋo]	อ้าปาก
	ngantuk	[ŋatoʔ]	ง่วงนอน
	mengajar	[ŋadza]	สอน

4.1.3 เสียงกักเสียดแทรก (affricate) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดสนิทผนวกกับการบังคับกระแสลมแบบเปิดแคบ คือ การเริ่มต้นด้วยการกักแล้วตามด้วยเสียงแทรกที่เกิดจากการปล่อยลมที่ถูกกักไว้ อย่างช้า ๆ ระหว่างช่องแคบ ณ จุดเกิดเสียงนั้นคล้ายมีเสียงเสียดแทรกเกิดร่วมด้วย ประกฏ ดังนี้ /tʃ/, /dʒ/

ตารางที่ 4.4 พยัญชนะเสียงกักเสียดแทรกในภาษามลายูถิ่นปาตานี

พยัญชนะเสียงกักเสียดแทรก (ชนิดเสียงไม่ก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
tʃ	cuping	[tʃupĩŋ]	ติ่งหู
	cicak	[tʃitʃoʔ]	จิ้งจก
	cacing	[tʃatʃĩŋ]	ไส้เดือน
dʒ	jantung	[dʒatoŋ]	หัวใจ
	jari	[dʒayi]	นิ้ว
	janji	[dʒaŋĩ]	สัญญา

4.1.4 เสียงเสียดแทรก (fricative) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมต่างไปจากเสียงอื่น คือการที่เกิดกระแสลมแบบเปิดแคบระหว่างอวัยวะที่เป็นฐานและกรณ์เข้ามาใกล้กันมากแต่ไม่สนิทเหมือนเสียงกันและยังมีช่องให้ลมแทรกออกมาได้ทำให้เกิดเสียงขณะแทรกออกมาระหว่างอวัยวะนั้น ๆ ประกฏดังนี้ /f/, /θ/, /s/, /z/, /ʃ/, /x/, /y/, /h/

ตัวอย่างคำศัพท์ตารางที่ 4.5 พยัญชนะเสียงเสียดแทรกในภาษามลายูถิ่นปาดานี

พยัญชนะเสียงแทรก (ชนิดเสียงไม่ก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
f	perangai	[faŋa]	นีสัย
	menghabiskan	[fabi ^h]	ให้หมด
	pemanggang	[faŋɛ]	ตะแกรงปิ้งอย่าง
s	sotong	[sutoŋ]	ปลาหมึก
	satu	[sɔ]	หนึ่ง
	seorang	[sɔʔyɛ]	หนึ่งคน
x	khat	[xot ^ʔ]	ศิลปะ
	khatam	[xɔtɛ]	สุหนัด
	khusus	[xusu ^h]	เฉพาะ
h	habis	[habi ^h]	หมด
	haram	[hare]	ต้องห้าม
	harus	[haru ^h]	อนุญาต
พยัญชนะเสียงแทรก (ชนิดเสียงก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
ð	fardhu	[farðu]	เวลา
	redha	[reðɔ]	ยอมรับ
	dhaif	[ðɔ ai ^h]	อ่อนแอ
z	zakat	[zakaʔ]	ซากาต
	zip	[ziʔ]	ซีก
	zikir	[zike]	การรำลึก
ʎ	rabu	[yabu]	วันพุธ
	ribut	[yiboʔ]	พายุ
	rendah	[yɔnɔ ^h]	ต่ำ

4.1.5 เสียงลิ้นร้ว (trill) เป็นเสียงที่ออกโดยการกระดกลิ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก แล้วก็ร้วลิ้นหลาย ๆ ครั้ง ณ ที่ฐานกรณ์ ซึ่งประภคณ์ค้หนึ่งหน่วยเสียงเท่านั้นดังนี้ /r/

ตารางที่ 4.6 พยัญชนะเสียงลิ้นร้วในภาษามลายูถิ่นปาดานี

พยัญชนะเสียงแทรก (ชนิดเสียงไม่ก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
r	televisyen	[torot ^h aʔ]	โทรทัศน์
	radio	[rɔdijɔ]	วิทยุ
	redha	[reɔʔ]	ยอมรับ

4.1.5 เสียงข้างลิ้น (lateral) เป็นเสียงที่เกิดจากการที่ส้ตปลายลิ้นจรดกับปุ่มเหงือกอย่างสนิทแน่น แต่ด้านข้างของลิ้นลดลง ทำให้ลมสามารถผ่านด้านข้างของจุดที่จรดที่ปลายสุดของลิ้น ลมจะพุ่งออกได้สะดวกคือเสียง /l/

ตารางที่ 4.7 พยัญชนะเสียงข้างลิ้นในภาษามลายูถิ่นปาดานี

พยัญชนะเสียงแทรก (ชนิดเสียงไม่ก้อง)	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
l	lengan	[lɔŋɛ]	แขน
	lidah	[lidɔ ^h]	ลิ้น
	lompat	[lɔpaʔ]	กระโดด

4.1.6 เสียงเลื่อน (glide) เป็นเสียงประเภทที่มีลักษณะของ ตำแหน่งลิ้นเมื่อเริ่มต้นเสียงต่างไปจากตำแหน่งในตอนท้ายเสียง เช่น เสียง /w/ หรือ /j/ เริ่มต้นโดยปากกลมโคนลิ้นสูง แล้วตำแหน่งลิ้นก็เปลี่ยนแปลงไป เสียงประเภทนี้บางครั้งเรียกว่า เสียงกึ่งสระ (semivowel) เพราะมีตำแหน่งลิ้นและปากคล้ายสระ

ตารางที่ 4.8 พยัญชนะเสียงเลื่อนในภาษามลายูถิ่นปาดานี

พยัญชนะเสียงเลื่อน	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายในภาษาไทย
w	wajib	[wɔdʒiʔ]	วาญิบ
	berani	[wanin]	กล้า
	perasaan	[wasɔ]	รู้สึก
j	zaman	[jamɔ]	ยุคสมัย
	ayam	[ajɔ]	ไก่
	buaya	[bɔjɔ]	จระเข้

4.1.7 พยัญชนะเสียงรנית (Aspirated consonants) ทางภาษาศาสตร์ หมายถึงเสียงรנית หรือเสียงที่มีกลุ่มลมออกมาด้วย เขียนด้วยสัทอักษร ก็คือใช้สัญลักษณ์ (^h) ตัวเล็ก ๆ ตามหลังสัทอักษรหลักนั่นเอง ถ้าอยู่ข้างหน้า ก็เรียกว่า pre-aspirated เช่น [^h-] เช่น ในภาษาไอซ์แลนด์และภาษาไทย เสียงสิบลกับรניתมีความแตกต่างกันในระดับ phonemic คือ เสียงที่ต่างกัน ทำให้ความหมายต่างกัน (เป็นคนละหน่วยเสียงกัน) ลองเปรียบเทียบ คำว่า ไก่ กับ ไข่ ในขณะที่ภาษามลายูถิ่นปาตานีพยัญชนะเสียงรנית (Aspirated consonants) เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากอิทธิพลจากภาษาไทย ซึ่งภาษาที่สองของคนมลายูปาตานี ซึ่งเสียงรניתในภาษามลายูถิ่นปาตานีจะไม่ก่อให้เกิดความหมายที่ต่างกัน ซึ่งเป็นแค่หน่วยเสียงย่อยเท่านั้น (allophonic)

ตารางที่ 4.9 พยัญชนะพยัญชนะเสียงรניתในภาษามลายูถิ่นปาตานี

พยัญชนะเสียงรנית	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
k ^h	balik	[k ^h uileʔ]	กลับ
	kianat	[k ^h enãʔ]	ทำลาย
	kanan	[k ^h anẽ]	ขวา
p ^h	mereka	[p ^h uwoʔ jɔ]	พวกเขา
	siapa	[p ^h i jɔ]	ใคร
	bosan	[p ^h uwa ^h]	เบื่อ

4.2 หน่วยเสียงสระ (vowel) คือหน่วยเสียงสระที่ได้มาจากการวิเคราะห์ระบบเสียงสระในภาษา และเป็นเสียงที่เกิดจากกระแสลมซึ่งเคลื่อนออกจากปอด ผ่านเส้นเสียงออกมาตามช่องทางเดินเสียง โดยไม่มีการกักกั้นกระแสลมที่บริเวณใด ๆ ในช่องปาก เสียงสระจะทำหน้าที่เป็นแก่นของพยางค์ โดยมีพยัญชนะอยู่ข้างหน้าหรือข้างหลัง หรือทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ซึ่งสระในภาษามลายูมาตรฐานสามารถแบ่งสระออกเป็น 2 กลุ่มคือ สระเดี่ยว และสระประสม

ก. **สระเดี่ยว** มีทั้งหมด 5 รูป คือ /a/, /e/, /i/, /o/, /u/ สระทั้ง 5 รูปนี้ สามารถแยกเป็น 6 หน่วยเสียง ดังนี้ /a/, /i/, /o/, /u/ ในส่วนของรูปสระ /e/ จะแบ่งย่อยเป็น 2 หน่วยเสียง คือ /e/ e (taling) อ่านว่า “เอ” และ /ə/ e (pepet) อ่านว่า “เออ”

ข. **สระประสม (Diphthongs)** นอกจากเสียงสระเดี่ยวแล้ว เสียงสระในภาษามลายูมาตรฐานยังประกอบด้วยสระประสม ซึ่งแบ่งได้ 3 ชนิด คือ /ai/, /au/, /oi/

แต่จากที่ได้ศึกษาข้อมูลผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์หน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาตานี พบว่ามีหน่วยเสียงสระทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวทั้งหมด ดังนี้ /i/, /e/, /ɛ/, /a/, /ə/, /u/, /o/, /ɔ/ สามารถดูรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 4.10 ตำแหน่งการออกเสียงสระเดี่ยวในภาษามลายูถิ่นปาดานี

ระดับลิ้น \ ส่วนของลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u
กึ่งสูง	e	ə	o
กึ่งต่ำ	ɛ		ɔ
ต่ำ	a		

ในการบรรยายเสียงสระผู้วิจัยได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับระดับสูง-ต่ำของลิ้น (tongue height) ตำแหน่งหน้า-หลังของลิ้น (tongue advancement) และลักษณะริมฝีปาก (lip posture) เนื่องจากความแตกต่างของระดับสูง-ต่ำของลิ้น ตำแหน่งหน้า-หลังของลิ้น และลักษณะริมฝีปาก จะก่อให้เกิดเสียงสระที่แตกต่างกันตามไปด้วย นอกจากนี้ในบางภาษาความสั้นยาวของเสียงสระก็มีความสำคัญ ทำให้คำมีความหมายแตกต่างกัน จากตารางที่ 2 ที่แสดงไว้สามารถบอกถึงการกำหนดสระในภาษามลายูถิ่นปาดานีได้ประภฏขึ้นทั้งหมด 3 ชุดสระด้วยกัน 1. สระหลักชุดสำคัญ (primary cardinal vowels) 2. สระหลักชุดรอง (secondary cardinal vowels) 3. สระกลาง โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ใช้เกณฑ์ระบบสระอ้างอิงหลักตามใน IPA 2015 ซึ่งพัฒนามาจากสระอ้างอิงหลักของแดเนี่ยล โจนส์

4.2.1 สระหลักชุดสำคัญ (primary cardinal vowels) ในการกำหนดจุดในการออกเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาดานี ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะจุดสูงต่ำของส่วนหน้าของลิ้น จุดเกิดเสียง และลักษณะของปาก จุดสูงสุดเป็นตำแหน่งสูงสุดที่ลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นได้โดยไม่แตะเพดานแข็งและไม่มีลมแทรก ซึ่งกำหนดได้เป็นสระสูง /i/ จุดต่ำสุดเป็นตำแหน่งต่ำสุดของส่วนหน้าที่ลดลงได้แตะกับฟันล่าง ซึ่งกำหนดได้เป็นสระ /a/ ต่อมาสระ /e/ เกิดจากตำแหน่งลิ้นส่วนหน้าลดลงจากตำแหน่งของสระ /i/ นิดหน่อย ซึ่งเรียกตำแหน่งนี้ว่า สระกึ่งสูง สุดท้ายสระ /e/ เกิดจากตำแหน่งลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นจากตำแหน่งของสระ /a/ ซึ่งเรียกตำแหน่งนี้ว่า สระกึ่งต่ำ ซึ่งสระหลักชุดสำคัญทั้งหมดนี้ จุดเกิดเสียงจะอยู่ในส่วนหน้าระบบการออกเสียง เรียกว่า **สระหน้า** และลักษณะของปากจะเหี่ยยมากที่สุดไ้ในตำแหน่งสระ /i/ แล้วจะค่อยๆ เปิดกว้างมากขึ้นตามลำดับของสระ /e/, /ɛ/, /a/ แต่ปากไม่ใช่ลักษณะปากห่อ ต่อมาก็จะเป็นสระหลักชุดสำคัญเหมือนกันมีลักษณะจุดสูงต่ำของลิ้นเหมือน แต่มีความต่างกันที่จุดเกิดเสียงและลักษณะของปาก ซึ่งจุดเกิดเสียงสระต่อไปนี้จะอยู่ในส่วนหลังของระบบออกเสียง เรียกว่า **สระหลัง** และมีลักษณะปากที่ห่อเวลาออกเสียงดังกล่าว ประภฏในภาษามลายูถิ่นปาดานี คือ สระสูง /u/ สระกึ่งสูง /o/ และสระกึ่งต่ำ /ɔ/ ซึ่งในภาษามลายูถิ่นปาดานียังไม่ประภฏสระต่ำให้เห็น

ตารางที่ 4.11 สระหลักชุดสำคัญ (primary cardinal vowels)

สระหลักชุดสำคัญภาษามลายูถิ่นปาตานี	
สระหน้า	คำบรรยายลักษณะ
i	สระหน้าสูง ลิ้นส่วนหน้ายกสูง ปากไม่ห่อ
e	สระหน้ากึ่งสูง ลิ้นส่วนกึ่งสูง ปากไม่ห่อ
ɛ	สระหน้ากึ่งต่ำ ลิ้นส่วนกึ่งต่ำ ปากไม่ห่อ
a	สระหน้าต่ำ ลิ้นส่วนหน้าลงต่ำ ปากไม่ห่อ
สระกลาง	คำบรรยายลักษณะ
o	สระกลางกึ่งต่ำ ลิ้นส่วนกลาง ปากไม่ห่อ
สระหลัง	คำบรรยายลักษณะ
u	สระหลังสูง ลิ้นส่วนหน้ายกสูง ปากห่อ
o	สระหลังกึ่งสูง ลิ้นส่วนหน้ากึ่งสูง ปากห่อ
o	สระหลังกึ่งต่ำ ลิ้นส่วนหน้ากึ่งต่ำ ปากห่อ

ตารางที่ 4.12 สระหลักชุดสำคัญภาษามลายูถิ่นปาตานี

สระหลักชุดสำคัญภาษามลายูถิ่นปาตานี				
สระ		ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
สระหน้า	i	ikan	[ike]	ปลา
		misai	[misa]	หนวด
		gusi	[gusi]	เหงือก
	e	meja	[mɛdʒɔ]	โต๊ะ
		kulit	[kuleʔ]	ผิว
		katil	[kate]	เตียง
	ɛ	esok	[esɔʔ]	พุ้งนี้
		engkau	[demɔ]	เรือ
		abang	[abɛ]	พี่ชาย
	a	ayah	[ajɔ ^h]	พ่อ
pendek		[panɔʔ]	สั้น	
kotor		[tʃɔmã]	สกปรก	
สระกลาง	o	ketiak	[kətiaʔ]	รักแร้
		lengan	[ləŋɛ]	แขน
		telinga	[təlɪŋɔ]	หู

สระหลักชุดสำคัญภาษามลายูถิ่นปาดานี				
สระ		ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายในภาษาไทย
สระหลัง	u	otak	[otɔʔ]	สมอง
		kurus	[kuyɯ ^h]	ผอม
		biru	[biyɯ]	สีน้ำเงิน
	o	duduk	[doʔ]	นั่ง
		duduk	[doʔ]	นั่ง
		dapur	[dapo]	เต้าถ่าน
	ɔ	orang	[ɔyɛ]	คน
		dosa	[dosɔ]	บาป
		gosok	[gɔsɔʔ]	รีด

4.2.2 สระหลักชุดรอง (secondary cardinal vowels) สระหลักชุดรองคือสระที่โจนส์กำหนดขึ้นมาเพื่อให้ครอบคลุมการบรรยายเสียงสระส่วนใหญ่ที่มีใช้ในภาษาต่าง ๆ โดยยังยึดลักษณะของลิ้นตามสระชุดสำคัญ คือระดับลิ้นยังคงเดิม แต่ปรับรูปปากให้อยู่ในลักษณะตรงกันข้ามกัน ซึ่งในภาษามลายูถิ่นปาดานีจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รวบรวมมาประกฏว่า สระหลักชุดรองในภาษามลายูถิ่นปาดานีประกฏแค่สระเดียวเท่านั้น คือ สระหลังสูง /u/ ลิ้นส่วนหน้ายกสูง ปากเหยียด ปากไม่ห่อ

ตารางที่ 4.13 สระหลักชุดรอง (secondary cardinal vowels)

สระหลักชุดรอง ภาษามลายูถิ่นปาดานี			
สระหน้า	คำบรรยายลักษณะ	สระหลัง	คำบรรยายลักษณะ
ไม่มี	ไม่ประกฏสระหน้าชุดรองในภาษามลายูถิ่นปาดานี	u	สระหลังสูง ลิ้นส่วนหน้ายกสูง ปากเหยียด ปากไม่ห่อ

ตารางที่ 4.14 สระหลักชุดรอง ภาษามลายูถิ่นปาดานี

สระหลักชุดรอง ภาษามลายูถิ่นปาดานี			
สระหลัง	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายในภาษาไทย
u	kuih	[tuɔŋ]	ขนม
	sedap	[suɔdaʔ]	อร่อย
	kedai	[kuɔda]	ร้าน

4.2.3 สระกลาง เป็นสระที่มีตำแหน่งที่อยู่ของลิ้นระหว่างกึ่งสูงกับกึ่งต่ำ และจุดเกิดเสียงก็จะเกิดตรงกลางของระบบออกเสียง ลักษณะของปากก็จะถึงกับห่อ และก็จะไม่ถึงกับเหยียดจะอยู่กึ่งๆ กลางๆ ซึ่งก็มีประกฏในหลายภาษาเช่นเดียวกับภาษามลายูถิ่นปาดานี คือ สระกลาง /ə/

ตารางที่ 4.15 สระกลางภาษามลายูถิ่นปาตานี

สระกลางภาษามลายูถิ่นปาตานี			
สระกลาง	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
๑	beras	[bəʔa ^h]	ข้าวสาร
	lemang	[ləmɛ]	ข้าวหลาม
	sejuk	[sədʒoʔ]	หนาว

4.2.4 ลักษณะการออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก (nasalization)

การออกเสียงขึ้นจมูกนั้น ทำได้โดยการเคลื่อนบริเวณเพดานอ่อนให้ต่ำลง ทำให้ลมสามารถขึ้นไปที่ช่องโพรงจมูกได้ด้วยระหว่างการเปล่งเสียง เสียงขึ้นจมูกหรือเสียงนาสิก โดยปกติสระที่เกิดติดต่อกับพยัญชนะนาสิก เช่น /n/, /m/ มักจะกลายเป็นสระกลมกลืนตามเสียงพยัญชนะนาสิกที่อยู่แล้ว เนื่องจากการจะออกเสียงพยัญชนะนาสิก เพดานอ่อนจะต้องเคลื่อนต่ำลงให้ลมขึ้นไปช่องโพรงจมูก ทำให้การออกเสียงสระจึงมีการออกขึ้นจมูกที่เรียกว่า คุณลักษณะของ (nasalization) ใช้สัญลักษณ์แทน (~) แต่ในภาษาส่วนใหญ่จะไม่ได้จำแนกความแตกต่างนี้ เนื่องจากไม่มีผลต่อความหมาย ขณะที่บางภาษาการออกเสียงสระธรรมดาที่ออกเสียงสระที่มีลักษณะออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก ก่อให้เกิดความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งในภาษามลายูถิ่นปาตานีการออกเสียงสระที่มีลักษณะการออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิกนั้น มีความแตกต่างจากภาษาอื่น คือ ออกเสียงสระที่มีลักษณะการออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิกนั้น ไม่เฉพาะสระที่เกิดติดต่อกับพยัญชนะนาสิกเท่านั้น แต่สามารถเป็นคุณลักษณะของ (nasalization) นี้ได้ทุกเมื่อโดยไม่จำเป็นต้องสระที่เกิดหลังพยัญชนะนาสิกเท่านั้น และการออกเสียงสระที่มีลักษณะออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก (nasalization) นี้ในภาษามลายูถิ่นปาตานี จะก่อให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันอีกด้วย

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบสระที่มีการออกเสียงแบบธรรมดากับสระที่มีลักษณะออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก

สระที่มีการออกเสียงแบบธรรมดา	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
v	esok	[esɔʔ]	พຸ່งนี้
	sawah	[bunɛ]	พຸ່งนา
	kotak	[kotɔʔ]	กล่อง
สระที่มีลักษณะออกเสียงขึ้นจมูกหรือนาสิก	ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายในภาษาไทย
ṽ	pindah	[esṽʔ]	ขยับ
	benang	[bunṽɛ]	เส้นด้าย
	pendek	[kotṽʔ]	สั้น

กระบวนการแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานี

เสียงที่เราพูดในแต่ละคำในประโยคต่าง ๆ มักจะมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเสียงอื่น ๆ ในบริบท เช่น เกิดการกลมกลืนเสียง (assimilation) หรือแตกแยกเสียง (dissimilation) มีการเพิ่มเสียง (insertion) หรือลดเสียง (deletion) เป็นต้น การแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานีนั้นให้เห็นถึงความแตกต่างของภาษากับภาษามลายูมาตรฐาน พฤติกรรมการแปรเสียงต่าง ๆ มักจะมีสาเหตุมาจากธรรมชาติของสรีระในการออกเสียงและการรับรู้เสียงในการฟัง หรือจากคุณสมบัติทางกายภาพของเสียงเป็นสำคัญ เพื่อทำให้เกิดความสะดวกในการออกเสียง การแปรเสียงในภาษามลายูถิ่นปาตานีสามารถจำแนกประเภทของพฤติกรรมหลัก ๆ ได้ดังนี้

1. การกลมกลืนเสียง (assimilation)

คือการที่เสียงเปลี่ยนแปลงหรือหายไปตามเสียงในบริบท โดยกลายเสียงตามเสียงในบริบท

1.1 เสียงพยัญชนะกลมกลืนเสียงตามเสียงพยัญชนะ

ในภาษามลายูถิ่นปาตานีมีการกลมกลืนเสียงพยัญชนะ โดยเสียงระเบิดโฆษะ จะแปรเป็นเสียงนาสิกโฆษะ กลมกลืนกับเสียงปุ่มเหงือกที่มาก่อนในบริบทติดกัน ตัวอย่างเช่น

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
tanda	[tan ^d ʋ]	“สัญลักษณ์”
bandar	[ban ^d ã]	“เมือง”
pandai	[pan ^d ã]	“เก่ง”
lembu	[ləm ^b ũ]	“วัว”
jamban	[dʒam ^b ẽ]	“ส้วม”

การแปรเสียงพยัญชนะกลมกลืนเสียงตามพยัญชนะดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$\text{cons} \longrightarrow \emptyset / \text{cons} \begin{array}{|l} \hline \text{+nasal} \\ \hline \text{+voice} \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|l} \hline \text{+plosive} \\ \hline \text{+voice} \\ \hline \end{array}$$

1.2 เสียงสระกลมกลืนตามเสียงพยัญชนะ

ในภาษามลายูถิ่นปาตานี เสียงสระ จะมีเสียงนาสิกควบ เมื่อพยัญชนะนาสิกอยู่ก่อนเสียงสระในบริบทดังนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
jambang	[dʒaŋõʔ]	“แครา”
kening	[kəniŋ]	“คิ้ว”
lengan	[ləŋẽ]	“แขน”
mata	[mãtɔ]	“ตา”
mulut	[mũlɔʔ]	“ปาก”

การแปรเสียงสระกลมกลืนตามเสียงพยัญชนะดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$v \longrightarrow \tilde{v} / \text{con} \begin{array}{|l} \hline \text{+nasal} \\ \hline \end{array}$$

2. การลบเสียง (Deletion)

การลบเสียงพยัญชนะ (consonant deletion)

เสียงนาสิกที่ปุ่มเหงือก /n/ ก่อนเสียงระเบิด ปุ่มเหงือก อโฆชะ ในภาษามลายูถิ่นปาตานีที่ท้ายพยางค์แรกจะถูกลบออกและสูญไปหลังกระบวนการที่เสียงระเบิดกลมกลืนฐานกรณ์ แปรเป็นเสียงระเบิดปุ่มเหงือก อโฆชะ ดังนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
pantai	[pata]	“ชายฝั่ง”
jantan	[dʒatɛ]	“ตัวผู้”
pantan	[patɛ]	“จำศีล”
santan	[satɛ]	“กะทิ”

การแปรเสียงพยัญชนะลบออกหลังกระบวนการที่เสียงระเบิดกลมกลืนฐานกรณ์ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$n \longrightarrow \emptyset / _____ t$$

เสียงร้าวที่ปุ่มเหงือก /r/ ในภาษามลายูถิ่นปาตานีที่ท้ายพยางค์จะถูกลบออกและสูญไปหลังกระบวนการ ดังนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
besar	[bɔsa]	“ใหญ่”
kasar	[kasa]	“รุนแรง”
hantar	[hata]	“ส่ง”
kembar	[k ^h ɔmã]	“ฝาแฝด”

การแปรเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์จะถูกลบออกและสูญไปหลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$r \longrightarrow \emptyset / _____ \#$$

3. การสอดแทรกเสียง (insertion)

การเพิ่มเสียงพยัญชนะ (consonant insertion)

ในภาษามลายูถิ่นปาดานีเมื่อสระควบ /ua/ อยู่ท้ายคำ จะเกิดการแปรเสียง โดยการเพิ่มเสียงพยัญชนะกึ่งสระ /w/ ดังนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
tua	[tuwɔ]	“แก่”
dua	[duwɔ]	“สอง”
puak	[puwɔʔ]	“พวก”
buat	[buwɔʔ]	“ทำ”

การแปรเสียงโดยการเพิ่มเสียงพยัญชนะ หลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$\emptyset \longrightarrow w / u _ _ a$$

ในภาษามลายูถิ่นปาดานีเมื่อสระควบ /ia/ อยู่ท้ายคำ จะเกิดการแปรเสียง โดยการเพิ่มเสียงพยัญชนะกึ่งสระ /j/ ดังนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
dia	[dijɔ]	“เขา”
diam	[dijɛ]	“เงียบ”
tiang	[tijɛ]	“เสา”
kesian	[sijɛ]	“สงสาร”

การแปรเสียงโดยการเพิ่มเสียงพยัญชนะหลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$\emptyset \longrightarrow j / i _ _ a$$

4. การปรับแกนเสียง

4.1 การปรับสระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อเป็นสระหลัง กึ่งต่ำ ปากห่อ

สระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อ /a/ ในท้ายพยางค์จะถูกปรับเป็นเสียงสระหลัง กึ่งต่ำ ปากห่อ /ɔ/ ในภาษามลายูถิ่นปาตานี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
telinga	[tɔliŋɔ]	“หู”
lima	[limɔ]	“ห้า”
angsa	[asɔ]	“ห่าน”
rusa	[yusɔ]	“กวาง”

การแปรเสียงโดยการปรับสระหลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

a → ɔ / ____ #

4.2 การปรับสระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อเป็น สระหน้า กึ่งต่ำ ปากไม่ห่อ

สระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อ /a/ ในพยางค์ที่ตามด้วยพยัญชนะนาสิกจะถูกปรับเป็นเสียงสระหน้า กึ่งต่ำ ปากไม่ห่อ /ɛ/ ในภาษามลายูถิ่นปาตานี ในบริบทดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
udang	[udɛ]	“กุ้ง”
jalan	[dʒalɛ]	“เดิน”
malam	[mālɛ]	“กลางคืน”
petang	[pɔtɛ]	“เวลาบ่าย”

การแปรเสียงโดยการปรับสระ หลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

a → ɛ / ____ cons
[+nasal]

4.3 การปรับสระประสมเป็นสระเดี่ยว

ในภาษามลายูถิ่นปาตานีเมื่อสระประสม /ai/ และ /au/ อยู่ท้ายคำ จะเกิดการแปรเสียง โดยการปรับสระประสมดังกล่าวเป็นสระเดี่ยว /a/ ในบริบทดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
petai	[pɔta]	“สะดอ”
pakai	[paka]	“ใส่”
pisau	[pisa]	“มีด”
limau	[limã]	“มะนาว”

การแปรเสียงโดยการปรับสระ หลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$\left[\begin{array}{c} ai \\ au \end{array} \right] \rightarrow a / _____\#$

4.4 การปรับพยัญชนะลิ้นร้ว อโฆษะ เป็นพยัญชนะเสียดแทรก โฆษะ

ในภาษามลายูถิ่นปาดานีเสียงพยัญชนะลิ้นร้ว อโฆษะ /r/ จะเกิดการแปรเสียง โดยการปรับพยัญชนะเป็นพยัญชนะเสียดแทรก โฆษะ /ɣ/ ในตำแหน่งหน้าพยางค์ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
harimau	[ɣima]	“เสือ”
burung	[buɣuŋ]	“นก”
seorang	[sɔɣɛ]	“หนึ่งคน”
rambut	[ɣamõɾ]	“ผม”

การแปรเสียงโดยการปรับพยัญชนะหลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$r \longrightarrow \gamma / \# \text{_____}$$

4.5 การปรับพยัญชนะเสียดแทรก อโฆษะ เป็นเสียงพยัญชนะชนิด

ในภาษามลายูถิ่นปาดานีเสียงพยัญชนะเสียดแทรก อโฆษะ /s/ จะเกิดการแปรเสียง โดยการปรับพยัญชนะเป็นเสียงพยัญชนะชนิด /^h/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษามลายูมาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่น	ความหมายในภาษาไทย
sebelas	[bɔla ^h]	“สิบเอ็ด”
lipas	[lipa ^h]	“แมลงสาบ”
tikus	[tiku ^h]	“หนู”
lepas	[lupa ^h]	“ปล่อย”

การแปรเสียงโดยการปรับพยัญชนะหลังกระบวนการ ดังกล่าวสามารถสรุปเขียนเป็นกฎเกณฑ์ได้ดังนี้

$$s \longrightarrow s^h / \text{_____} \#$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน
2. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปาตานี

ขอบเขตการวิจัย

ประเด็นและข้อมูลทางเสียงที่ศึกษา

- ก. ศึกษาาระบบเสียงสระที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษามลายูมาตรฐาน โดยมีสระมาตรฐานหลัก (primary cardinal vowels) 8 เสียง และสระมาตรฐานชุดรอง (secondary cardinal vowel) 8 เสียง
- ข. ศึกษาาระบบเสียงพยัญชนะที่ปรากฏในภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษามลายูมาตรฐาน เช่น เสียงระเบิด เสียงนาสิก เสียงเสียดแทรก เสียงกึ่งเสียดแทรก เสียงเปิด เสียงข้างลิ้น เสียงรัวลิ้น และเสียงกระดกลิ้น
- ค. ศึกษากระบวนการแปรเสียงในภาษามลายูถิ่นปาตานี

สถานที่เก็บข้อมูล

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้บอกภาษามลายูถิ่นที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นประชากรในหมู่บ้านสะเตงนอก ตำบลสะเตง อำเภอมือที่สี่คือรายการศัพท์ 400 คำ ที่ใช้ในการสัมภาษณ์การออกเสียงภาษามลายูถิ่นปาตานี

ผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านสะเตงนอก ตำบล สะเตง อำเภอมือที่สี่จำนวน 2 คน ที่ได้มาจากวิธีการเลือกแบบเจาะจง

การสร้างเครื่องมือวิจัย

- ก. ผู้วิจัยได้ใช้รายการศัพท์ทั้งหมด 400 คำ และได้แบ่งรายการศัพท์เป็นหมวดหมู่ทั้งหมด 14 หมวดหมู่ แต่ละหมวดหมู่จะคำนึงถึงความสะดวกในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาร่วมทั้งเป็นหมวดหมู่ที่สามารถเอาของจริงและรูปภาพใช้ประกอบในการสัมภาษณ์ได้ง่าย เช่น “อวัยวะในร่างกาย” เป็นต้น
- ข. เป็นหมวดหมู่พื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารในพื้นที่ของผู้บอกภาษาใช้ชีวิตประจำวันเพื่อการสื่อสารกับคนในชุมชน และไม่ใช้หมวดหมู่ที่ยืมจากภาษาอื่น
- ค. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ศัพท์

เมื่อได้ข้อมูลจากผู้ออกภาษาแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาดำเนินการคัดเลือกหมวดหมู่ที่นำมาใช้วิเคราะห์ โดยเลือกไว้เฉพาะหมวดหมู่ที่ผู้ออกภาษาให้ข้อมูลที่ได้จากภาษาถิ่นเท่านั้น

2. การเปรียบเทียบศัพท์

การเปรียบเทียบศัพท์ในภาษามลายูถิ่นกับภาษามลายูมาตรฐานเพื่อดูความเหมือนและความแตกต่าง เพื่อพิจารณาในพื้นที่ที่ทำการเก็บข้อมูลว่ามีการใช้ศัพท์อะไรบ้าง และดูการแปรเสียงของศัพท์ทุก ๆ ศัพท์ในพื้นที่เก็บข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

1. ระบบเสียงในภาษามลายูถิ่นปาตานี

5.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ

ในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พบว่า ภาษามลายูถิ่นปาตานีมีหน่วยเสียงที่ปรากฏทั้งหมด 25 หน่วยเสียง สามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูถิ่นมาตรฐานมี 19 หน่วยเสียง คือ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /tʃ/, /dʒ/, /f/, /s/, /h/, /l/, /w/, /j/
2. หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูถิ่นปาตานีที่ได้อิทธิพลมาจากภาษาต่างประเทศมี 6 หน่วยเสียง คือ /r/, /z/, /ð/, /ʃ/, /x/, /y/ ซึ่งสามารถจัดเป็นตาราง ดังนี้

ตำแหน่งเสียง ประเภทเสียง	ริม ฝีปาก	พินริม ฝีปาก	พิน	ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	กล่อง เส้นเสียง
เสียงระเบิด	p b			t d		k g	ʔ
เสียงนาสิก	m			n	ŋ	ŋ	
เสียงกักเสียดแทรก					tʃ dʒ		
เสียงเสียดแทรก		f	ð	s z	ʃ	x y	h
เสียงร้ว				r			
เสียงข้างลิ้น				l			
เสียงกึ่งสระ	w				j		

5.2 หน่วยเสียงสระ

สระหลักชุดสำคัญ (primary cardinal vowels) หน่วยเสียงสระดังกล่าวในภาษามลายูถิ่นปัตตานี พบว่ามีหน่วยเสียงสระทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวทั้งหมด ดังนี้ /i/, /e/, /ɛ/, /a/, /ə/, /u/, /u/, /o/, /ɔ/ สามารถดูรายละเอียดตามตาราง

ระดับลิ้น \ ส่วนของลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u u
กึ่งสูง	e	ə	o
กึ่งต่ำ	ɛ		ɔ
ต่ำ	a		

และจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รวบรวมมาประกว่า สระหลักชุดรองในภาษามลายูถิ่นปัตตานีประกว่าแค่สระเดี่ยวเท่านั้น คือ สระหลังสูง /u/ ลิ้นส่วนหน้ายกสูง ปากเหยียด ปากไม่ห่อ

2. กระบวนการแปรเสียง

2.1 การกลมกลืนเสียง

2.1.1 เสียงพยัญชนะกลมกลืนเสียงตามเสียงพยัญชนะ

2.1.2 เสียงสระกลมกลืนตามเสียงพยัญชนะ

2.2 การลบเสียง

2.2.1 การลบเสียงพยัญชนะ

2.3 การสอดแทรกเสียง

2.3.1 การเพิ่มเสียงพยัญชนะ

2.4 การปรับแกนเสียง

2.4.1 การปรับสระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อเป็นสระหลัง กึ่งต่ำ ปากห่อ

2.4.2 การปรับสระหน้าต่ำ ปากเหยียด ไม่ห่อเป็น สระหน้า กึ่งต่ำ ปากไม่ห่อ

2.4.3 การปรับสระประสมเป็นสระเดี่ยว

2.4.4 การปรับพยัญชนะลิ้นร้อ อโฆชะ เป็นพยัญชนะเสียดแทรก โฆชะ

2.4.5 การปรับพยัญชนะเสียดแทรก อโฆชะ เป็นเสียงพยัญชนะชนิด

จากผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบระบบเสียงระหว่างภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน มีประเด็นการอภิปรายผลการวิจัย ตามผลการวิจัยแต่ละข้อ ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่าระบบเสียงในภาษามลายูถิ่นปัตตานีสามารถแบ่ง 2 หน่วยเสียงหลักคือ หน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูถิ่นมาตรฐานมี 19 หน่วยเสียง คือ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /ʔ/, /m/, /n/, /ɲ/, /ŋ/, /tʃ/, /dʒ/, /f/, /s/, /h/, /l/, /w/, /j/ และหน่วยเสียงพยัญชนะภาษามลายูปัตตานีที่ได้อิทธิพลมาจากภาษาต่างประเทศมี 6 หน่วยเสียง คือ /r/, /z/, /ð/, /ʃ/, /x/, /ɣ/ รวมเป็น 25 หน่วยเสียง โดยมีความแตกต่างกับภาษามลายูมาตรฐาน คือ ภาษามลายูมาตรฐานจะมีพยัญชนะทั้งหมด 26 รูป เป็นพยัญชนะภาษามลายูจริง ๆ 18 รูป คือ b, c, d, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, t, w, y, ng, ny ส่วนพยัญชนะนอกเหนือจากนี้ f, q, v, x, z, gh, kh, sy เป็นพยัญชนะที่ยืมจากภาษาต่างประเทศ

ส่วนหน่วยเสียงสระสามารถวิเคราะห์ได้ว่าหน่วยเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานี มีหน่วยเสียงสระทั้งหมด 9 หน่วยเสียง คือ /i/, /e/, /ɛ/, /a/, /ə/, /u/, /o/, /ɔ/ ซึ่งมีความแตกต่างกับภาษามลายูมาตรฐานที่มีสระเพียง 5 รูป คือ /a/, /e/, /i/, /o/, /u/ สระทั้ง 5 รูปนี้ สามารถแยกเป็น 6 หน่วยเสียง จากการศึกษา ระหว่างภาษามลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐานว่าระบบเสียงพยัญชนะมีความแตกต่างไม่มากนัก เพราะทั้งสองภาษานี้อยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาเดียวกันคือ กลุ่มออสโตรนีเซีย แต่ในส่วนหน่วยเสียงสระนั้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างภาษามลายูปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐานสามารถเห็นถึงความแตกต่างกันมากที่สุด ถ้าเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงพยัญชนะ

2. การแปรเสียงของภาษามลายูถิ่นปัตตานีนั้นให้เห็นถึงความแตกต่างของภาษากับภาษามลายูมาตรฐาน พฤติกรรมการแปรเสียงต่าง ๆ กระบวนการแปรเสียงในภาษามลายูถิ่นปัตตานีผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถระบุและจำแนกได้ดังนี้ การกลมกลืนเสียง การลบเสียง การสอดแทรกเสียง และการปรับแกนเสียง มักจะมีสาเหตุมาจากธรรมชาติของสรีระในการออกเสียงและการรับรู้เสียงในการฟังหรือจากคุณสมบัติทางกายภาพของเสียงเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในด้านการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรนำผลการวิจัยไปใช้กับการเรียนการสอนทางด้านภาษาศาสตร์
2. ควรมีการขยายผลการวิจัยสู่การใช้ประโยชน์แก่ชุมชน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยในด้านกลศาสตร์ เพื่อที่จะยืนยันพยัญชนะกึ่งนาสิก เช่น /m^b/, /n^d/, /ɲ/ เป็นต้น ดังที่กล่าวไว้ในผลงานวิจัยที่ผ่านมาในภาษามลายูถิ่นปัตตานีปรากฏอยู่จริง
2. ควรมีการทำวิจัยเชิงภาษาศาสตร์ของภาษามลายูถิ่น เพื่อเป็นคลังปัญญาแห่งชายแดนใต้

- กามารุดดีน อีสายะ. (2553). การใช้ระบบเขียนอักษรยาวีในภาษามลายูปัตตานี : ความท้าทายต่อสังคมมลายู
ในภาวะวิกฤติทางภาษา. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 6 (ฉบับที่ 1)
(ม.ค.-มิ.ย.2553). (หน้าที่ 99-136).
- กาญจนา นาคสกุลและคณะ. (2554). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1 : ระบบเสียง อักษรไทยการอ่านคำและ
การเขียนสะกดคำ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
- กัญญารัตน์ เอี่ยมวังทอง. (2551). ลักษณะทางกลศาสตร์ของสระในภาษามลายูถิ่นปัตตานี. **วิทยานิพนธ์**.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยจุฬาลากรณ์
- ปรีชา สุขเกษม. (2542). **สัทศาสตร์เพื่อการใช้**. ลพบุรี: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ โครงการตำรา
วิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระเจริญ
พระชนมายุครบ 6 รอบ.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). **ภาพรวมของการศึกษาสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์**. (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2547). **ภาพรวมของการศึกษาสัทศาสตร์และภาษาศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ฟาเดลล์ หะยีฮาระสะ. (2557). **เรียนภาษามลายูประตูสู่อาเซียน**. กรุงเทพมหานคร: บริษัทซีวีแอลการพิมพ์
จำกัด
- ผอ.บ.ก.ตชด.ภาค 4. (2546). **องค์ความรู้เรื่องภาษามลายูถิ่น**. ค่ายรามคำแหง: สงขลา, ประเทศไทย.
- นันทนา รณเกียรติ. (2554). **สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- มยุเรศ รัตนานิคม. (2543). **สัทศาสตร์กับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ**. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร
- รัตติยา สาและ. 2534. **ภาษามลายูถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร วิโรฒ สงขลา
- เล่อ ยี่. (2560). การเปรียบเทียบลักษณะทางกลศาสตร์ของสระภาษาไทยที่ออกเสียงโดยนักศึกษาจีน
ที่เรียนภาษาไทยกับผู้พูดภาษาไทย. **วารสารมนุษยศาสตร์ปีที่ 24 (ฉบับที่ 1) (มกราคม-มิถุนายน
2560)**. (หน้า 302-326).
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2556). **ทฤษฎีภาษาศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยจุฬาลากรณ์
- สุภาเมต ยุนยะสิทธิ์. (2559). **สถานภาพทางภาษาจังหวัดชายแดนใต้**. นครปฐม: สถาบันสิทธิมนุษยชนและ
สันติศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล
- สุ้ยลา บินสะมะแอ, พาริดา หะยีเตะ. (2556). **การศึกษาความแตกต่างถึงความหมายของคำระหว่างภาษา
มลายูถิ่นปัตตานีกับภาษามลายูมาตรฐาน**. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
- ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์. (2558). **การเปรียบเทียบการออกเสียงระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานที่
ใช้สื่อสารในหมู่บ้านเชียง อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี**. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุดรธานี
- อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. (2547). **สัทวิทยาการวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. (2549). **สัทศาสตร์**. สมุทรปราการ: พงษ์วินทร์การพิมพ์อุดม วิโรตม์สิกขดิตถ์.
ม.ม.ป. **ภาษาศาสตร์เหมาะสมเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: ต้นธรรม สำนักพิมพ์

ภาษาต่างประเทศ

ๆฟ

- Lyons John. (1994). **Bahasa dan Linguistik Suatu Pengenalan**. Terj. Ramli Salleh & Toh Kim Hoi. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia
- Madzhi Johari. (1989). **Fonologi Dialek Melayu Kuching (Sarawak)**. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- Mataim Bakar. (2006). **Fonologi Dialek Melayu Brunei: Satu Analisis Berdasakan Teori Standard Fonologi Generatif**. Bandar Seri Begawan: Dewan Bahasa dan Pustaka, Brunei Darussalam.
- Manavavee Mamah. (2006). Kajian Fonetik dan Fonologi dalam Dialek Pattani. **Latihan Ilmiah**. Negera Brunei Darussalam.: Universiti Brunei Darussalam
- Mohd. Ali Majod. (2004). **Hikayat Patani**. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- Nor Hashimah Jalaliddin. (1998). **Asas Fonetik**. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- Paitoon Chaiyanara, M. (2002). **Pengenalan Teori Fonologi**. Singapura: Deezed Consult.
- Paitoon Chaiyanara, M. (2001). **Fonetik dan fonologi Bahasa Melayu**. Singapura: Wespac Consult Centre.
- Rahmat Sato. (2002). **Kursus Permulaan Fonetik dan fonologi**. Edisi ke-3. Jabatan Bahasa Melayu dan Linguistik, Universitik, Universiti Brunei Darussalam.
- Roca, Iggly Johnson, Wyn. (1999). **A Course in Phonologi**. Oxford UK: Blackwell Publishes Ltd.
- Ruslan Uthai. (2011). **Keistimewaan Dialek Melayu Patani**. Penetbit UKM: Selangor Darul Ehsan.
- Schane, Sanford A. (1992). **Fonologi Generatif**. Terj. Zahari Ahmad & Nor Hashimah Jalaluddin. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- .(2001). **Kamus Jiwa Bangsa (Jilid 4)**. Bandar Seri Begawan: Dewan Bahasa dan Pustaka, Brunei Darussalam.
- .(1997). **Kamus Linguistik**. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- .(2002). **Kamus Dewan**. Edisi ke-3. KualaLumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, Malaysia.
- Waemaji Paramal. (1991). **Long Consonants in Pattani Malay: the Result of Word and Phrase Shortening**. M.A. Thesis. Mahidol University

ภาคผนวก

รายการคำศัพท์

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาตานี	ความหมายใน ภาษาไทย
หมวดที่ 1 อวัยวะต่างๆในร่างกาย			
1	bahu	[bahu]	บ่า, ไหล่
2	belakang	[bəlake]	หลัง
3	bibir	[bibe]	ฝีปาก
4	bulu	[bulu]	ขน
5	bulu kening	[bulu keŋiŋ]	ขนคิ้ว
6	cuping	[tʃupin]	ตี่ง
7	dada	[dado]	หน้าอก
8	dagu	[dagu]	คาง
9	dahi	[dahi]	หน้าผาก
10	darah	[dayo ^h]	เลือด
11	gigi	[gigi]	ฟัน
12	gusi	[gusi]	เหงือก
13	halkum	[halkuŋ]	ลูกกระตืออก
14	hidung	[hiduŋ]	จมูก
15	jembang	[dʒaŋoʔ]	เครา
16	jantung	[dʒantuŋ]	หัวใจ
17	jari	[dʒayi]	นิ้ว
18	kaki	[kaki]	ขา
19	kening	[keŋiŋ]	คิ้ว
20	kepala	[palə]	หัว
21	ketiak	[kətiaʔ]	รักแร้
22	kuku	[kuku]	เล็บ
23	kulit	[kuleʔ]	ผิว
24	lengan	[luŋgə]	แขน
25	leher	[təkʔ]	คอ
26	lidah	[lida ^h]	ลิ้น
27	lutut	[lutut]	หัวเข่า
28	mata	[māto]	ตา
29	misai	[mīsa]	หนวด
30	muka	[mūko]	หน้า
31	mulut	[mūloʔ]	ปาก
32	otak	[otoʔ]	สมอง
33	perut	[peyoʔ]	ท้อง
34	pinggang	[piŋgaŋ]	เอว
35	pipi	[pipi]	แก้ม
36	pusat	[pusaʔ]	สะดือ

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
37	rambut	[ɣamõʔ]	ผม
38	siku	[siku]	ศอก
39	tangan	[taŋɛ̃]	มือ
40	telinga	[təlɪŋõ]	หู
41	tulang	[tulɛ̃]	กระดูก
43	tumit		สัน
หมวดที่ 2 จำนวนนับ			
42	satu	[sɔ]	หนึ่ง
43	dua	[duɔ]	สอง
44	tiga	[tɪgɔ]	สาม
45	empat	[paʔ]	สี่
46	lima	[limõ]	ห้า
47	enam	[nɛ̃]	หก
48	tujuh	[tudʒu ^h]	เจ็ด
49	lapan	[lapɛ]	แปด
50	sembilan	[sɛmɪlɛ]	เก้า
51	sepuluh	[pulu ^h]	สิบ
52	sebelas	[bɔla ^h]	สิบเอ็ด
53	dua belas	[duɔ bɔla ^h]	สิบสอง
54	tiga belas	[tɪgɔ bɔla ^h]	สิบสาม
55	dua puluh	[duɔ pulu ^h]	ยี่สิบ
56	tiga puluh	[tɪgɔ pulu ^h]	สามสิบ
57	enam puluh	[nɛ̃ pulu ^h]	หกสิบ
58	seratus	[sɔyato ^h]	หนึ่งร้อย
59	lima ratus	[limã yato ^h]	ห้าร้อย
60	seribu	[sɔyibu]	หนึ่งพัน
61	sejuta	[sɔdʒuto]	หนึ่งล้าน
62	pertama	[satu]	ลำดับที่หนึ่ง
63	kedua	[duɔ]	ลำดับที่สอง
64	semua	[sɛmũwɔ]	ทั้งหมด
65	seorang	[sɔʔyɛ]	หนึ่งคน
หมวดที่ 3 สัตว์			
66	angsa	[asɔ]	ห่าน
67	anjing	[hajɪŋ]	หมา
68	arnab	[arnaʔ]	กระต่าย
69	ayam	[ajɛ]	ไก่
70	belalang	[bɔlalɛ]	ตั๊กแตน

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
71	beruang	[buwe]	หมี
72	biri-biri	[kameŋ biy̥iŋ]	แกะ
73	buaya	[bojɔ]	จระเข้
74	burung	[buɽuŋ]	นก
75	cicak	[tʃitʃɔʔ]	จิ้งจก
76	gajah	[gadʒɔ ^h]	ช้าง
77	harimau	[yima]	เสือ
78	itik	[iteʔ]	เป็ด
79	ikan	[ike]	ปลา
80	kambing	[kameŋ]	แพะ
81	katak	[katɔʔ]	กบ
82	kerang	[sipuʔ]	หอย
83	kerbau	[kuba]	ควาย
84	ketam	[kətɛ]	ปู
85	kucing	[kutʃiŋ]	เหมียว
86	kura-kura	[kuyɔ]	เต่า
87	lembu	[ləmu]	วัว
88	lipas	[lipa ^h]	แมลงสาบ
89	monyet	[kəyɔ]	ลิง
90	nyamuk	[ŋãmw̃ʔ]	ยุง
91	rama-rama	[gəlamw̃]	ผีเสื้อ
92	rusa	[yusɔ]	กวาง
93	singa	[siŋw̃]	สิงโต
94	siput	[kətʃa paheʔ]	หอยขม
95	sotong	[sutoŋ]	ปลาหมึก
96	tikus	[tiku ^h]	หนู
97	tupai	[tupa]	กระรอก
98	udang	[ude]	กุ้ง
99	ular	[ula]	งู
100	ulat	[ulaʔ]	หนอน
101	unta	[untɔ]	อูฐ
102	babi	[babi]	หมู
103	kuda	[kudɔ]	ม้า
104	rusa	[usɔ]	กวาง
105	cacing	[tʃatʃiŋ]	ไส้เดือน
106	anjing	[hajin]	สุนัข

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
107	kucing	[kutʃiŋ]	แมว
108	tikus	[tikuh]	หนู
109	kereta	[ketɔ]	รถยนต์
110	kereta api	[ketɔpi]	รถไฟ
111	motosikal	[mũtu]	รถมอเตอร์ไซด์
112	van	[wɛŋ]	รถตู้
หมวดที่ 5 คำกริยา			
113	baca	[batʃɔ]	อ่าน
114	bakar	[baka]	เผา
115	bangun	[baŋũŋ]	ตื่น
116	beli	[bɔli]	ซื้อ
117	buka	[bukɔ]	เปิด
118	bunuh	[bunũ ^h]	ฆ่า
119	cakap	[ketʃɛʔ]	พูด
120	cium	[siuŋ]	จูบ
121	cuci	[basu ^h]	ล้าง
122	curi	[tʃuyi]	ขโมย
123	datang	[mãyi]	มา
124	dengar	[dɔŋã]	ฟัง
125	duduk	[doʔ]	นั่ง
126	gali	[koʃɛʔ]	ขุด
127	gigit	[kike]	กัด
128	goreng	[goʃɛŋ]	ผัด
129	gosok	[gosɔʔ]	รีด
130	hantar	[hata]	ส่ง
131	jalan	[dzalɛ]	เดิน
132	janji	[dzajũ]	สัญญา
133	jahit	[dzahɛʔ]	เย็บ
134	jual	[dzuwa]	ขาย
135	lari	[layi]	วิ่ง
136	lompat	[lopaʔ]	กระโดด
137	main	[mãiŋ]	เล่น
138	makan	[mãke]	กิน
139	masak	[mãsɔʔ]	หุง
140	minum	[mĩnũŋ]	ดื่ม
141	naik	[nãiʔ]	ขึ้น
142	nganga	[ŋãŋũ]	อ้าปาก

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
143	nyanyi	[nãñĩ]	ร้องเพลง
144	panggil	[paŋẽ]	เรียก
145	pakai	[paka]	ใส่
146	pergi	[gi]	ไป
147	senyum	[sɛŋũŋ]	ยิ้ม
148	sepak	[sepɑʔ]	เตะ
149	tanam	[tanẽ]	ปลูก
150	tambah	[tamɑʰ]	เติม
151	tendang	[tɔnẽ]	ถีบ
152	tidur	[tido]	นอน
153	tikam	[tike]	แทง
154	tonton	[teŋõʔ]	ดู
155	tutup	[katoʔ]	ปิด
156	lepas	[luɔpaʰ]	ปล่อย
157	balik	[kʰuɫek]	กลับ
หมวดที่ 6 คำบอกทิศทาง			
158	atas	[ataʰ]	ข้างบน
159	bawah	[bawɑʰ]	ข้างล่าง
160	belakang	[bɛlake]	ข้างหลัง
161	hadapan	[daʔpe]	ข้างหน้า
162	kanan	[kʰane]	ขวา
163	kiri	[kiyi]	ซ้าย
164	ombak	[ombaʔ]	คลื่น
165	utara	[hulu]	ทิศเหนือ
166	selatan	[hile]	ทิศใต้
167	hujung	[hudzũŋ]	ปลาย
168	tengah	[teŋõʰ]	กลาง
หมวดที่ 7 ประเภทอาหาร			
169	air	[ajaʔ]	น้ำ
170	beras	[bɛʔɑʰ]	ข้าวสาร
171	coklat	[tʃokoleʔ]	ช็อกโกแลต
172	daging	[dagiŋ]	เนื้อ
173	garam	[gayɛ]	เกลือ
174	gula	[saka]	น้ำตาล
175	jus oren	[ai lima]	น้ำส้ม
176	kopi	[kopi]	โกปี
177	laksa	[lakso]	ขนมจีน

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
178	lemang	[ləmɛ]	ข้าวหลาม
179	minyak	[mĩŋwĩʔ]	น้ำมัน
180	nasi	[nãsiʔ]	ข้าว
181	pulut	[pulut]	ข้าวเหนียว
182	roti	[roti]	โรตีสี
183	sagu	[sagu]	สาคุ
184	santan	[santɛ]	กะทิ
185	susu	[susu]	นม
186	teh	[tɛ]	ชา
187	telur	[tɔlɔ]	ไข่
หมวดที่ 8 พืช ผัก ผลไม้			
188	anggur	[dʒabeʔ]	องุ่น
189	bawang	[bawɛ mɛyɔʰ]	หอมแดง
190	betik	[buteʔ]	มะละกอ
191	cempadak	[pɛdɔʔ]	จำปะดะ
192	ciku	[sawɔ]	ละมุด
189	cili	[ladɔ]	พริก
190	delima	[dʒɔlimã]	ทับทิม
191	dokong	[dɔkɔŋ]	ลองกอง
192	durian	[dije]	ทุเรียน
193	epal	[tɔpɔʰ]	แอปเปิล
194	halia	[lijɔ]	ขิง
195	jagung	[dʒagun]	ข้าวโพด
196	jambu	[dʒamũ]	ชมพู่
197	kacang	[katʃɛ]	ถั่ว
198	kangkung	[kakɔŋ]	ผักบุ้ง
199	kelapa	[nɔ]	มะพร้าว
200	kiwi	[kiwi]	กีวี
201	kubis	[gubiʰ]	กะหล่ำปลี
202	kunyit	[kunĩʔ]	ขมิ้น
203	laici	[lintʃi]	ลีนจี้
204	lengkuas	[kuaʰ]	ชา
205	limau	[limã]	มะนาว
206	lobak	[lɔbɔʔ]	แครอท
207	mangga	[pauʰ]	มะม่วง
208	manggis	[mangoʰ]	มังคุด
209	naga	[nãgɔ]	ผลมังกร

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
210	nanas	[lanã ^h]	สัปปะรด
211	nangka	[nãkɔ]	ขนุน
212	oren	[limã]	ส้ม
213	petai	[pɛta]	สะตอ
214	pisang	[pise]	กล้วย
215	rambutan	[mõʔ tɛ]	เงาะ
216	serai	[surɣa]	ตะไคร้
217	tembikai	[timũŋ tʃinõ]	แตงโม
218	timun	[timũn bate]	แตงกวา
219	tomato	[tuɣuŋ mãsɛ]	มะเขือเทศ
220	ubi	[ubi]	หัวมัน
หมวดที่ 9 อุปกรณ์ เครื่องใช้			
221	rumah	[umõ ^h]	บ้าน
222	almari	[mãri]	ตู้เสื้อผ้า
223	bantal	[bata]	หมอน
224	besi	[bɛsi]	เหล็ก
225	bilik	[bileʔ]	ห้อง
226	botol	[dʒɔbo]	ขวด
227	cawan	[tʃawe]	ถ้วย
228	cermin	[tʃumĩn]	กระจก
229	dapur	[dapo]	เต้าถ่าน
230	dapur gas	[dapo gɛ ^h]	เต้าแก๊ส
231	gelas	[gɔla ^h]	แก้ว
232	halaman	[kɔbun]	หน้าบ้าน
233	jam	[dʒɛ]	นาฬิกา
234	kayu	[kaju]	ไม้
235	kelambu	[kamu]	มุ้ง
236	kerusi	[paŋku]	เก้าอี้
237	kipas	[kipai ^h]	พัดลม
238	kunci	[kuntʃi]	กุญแจ
239	lampu	[pɔlitɔ]	หลอดไฟ
240	lilin	[lileŋ]	เทียน
241	mangkuk	[mãŋkok]	ชาม
242	meja	[mɛdʒɔ]	โต๊ะ
243	pasu	[pasu]	กระถาง
244	pengetip kuku	[pəŋõʔyat kuku]	ที่ตัดเล็บ
245	penyapu	[pəŋãpu]	ไม้กวาด

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
246	peti ais	[pəti ai ^h]	ตู้เย็น
247	pinggan nasi	[piŋgan]	จาน
248	pintu	[pintu]	ประตู
249	pisau	[pisau]	มีด
250	semen	[kapo semən]	ปูนซีเมนต์
251	sudu	[tʃantʃɔ]	ช้อน
252	sikat	[sisia]	หวี
253	tandas	[dʒamban]	ส้วม
254	tangga	[tangga]	บันได
255	telaga	[təlagɔ]	บ่อน้ำ
256	telefon	[telefon]	โทรศัพท์
257	televisyen	[tv]	โทรทัศน์
258	tempayan	[təmpajan]	โอ่งน้ำ
259	tiang	[tiang]	เสา
260	tikar	[tika]	เสื่อ
261	tingkap	[tiŋkaʔ]	ชั้น
262	tirai	[tire]	ชั้นวางของ
หมวดที่ 10 วัน เดือน			
263	akar	[aka]	ราก
264	angin	[aŋiŋ]	อากาศ
265	banjir	[bo ^h]	น้ำท่วม
266	bintang	[bite]	ดวงดาว
267	bulan	[bule]	ดวงเดือน
268	bunga	[buŋʋ]	ดอกไม้
269	dahan	[sube]	ตุ่มหู
270	darat	[dayat]	บก
271	daun	[daun kaju]	ใบไม้
272	hujan	[hudʒe]	ฝน
273	kabus	[kaboʔ]	หมอก
274	malam	[mālɛ]	กลางคืน
275	matahari	[mātɔhayi]	ดวงอาทิตย์
276	nyawa	[ŋāwa]	ลมหายใจ
277	pagi	[pagi]	เช้า
278	panas	[pana ^h]	ร้อน
279	petang	[pətɛ]	เวลาบ่าย
280	ribut	[yiboʔ]	พายุ
281	sejuk	[sədʒoʔ]	หนาว

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
282	tengah hari	[təŋa ^h hayi]	ตอนเที่ยง
283	ahad	[ahad]	วันอาทิตย์
284	isnin	[sena]	วันจันทร์
285	selasa	[lasa]	วันอังคาร
286	rabu	[yabu]	วันพุธ
287	khamis	[xəmi ^h]	วันพฤหัสบดี
288	jumaat	[dʒəməat]	วันศุกร์
289	sabtu	[saʔtu]	วันเสาร์
หมวดที่ 11 คำสรรพนาม			
290	saya	[aku]	ผม
291	engkau	[dəmɔ]	เธอ
292	awak, dia	[dijə]	เขา
293	mereka	[p ^h uwoʔ jə]	พวกเขา
294	kami	[kitə]	พวกเรา
295	ayah	[ajə ^h]	พ่อ
296	ibu	[mɔʔ]	แม่
297	kakak	[kaʔ]	พี่สาว
298	abang	[abe]	พี่ชาย
299	adik	[adiʔ]	น้อง
300	ibu saudara	[mɔʔ nəke]	น้า
301	bapa saudara	[pəʔ nəke]	อา
302	datuk	[toʔ]	ลุง
303	nenek	[toʔ tinɔ]	ยาย
304	kakak ipar	[kəkəʔ ipa]	พี่สะใภ้
305	abang ipar	[abe ipa]	พี่เขย
หมวดที่ 12 วิเศษณ์			
306	rendah	[rəŋə ^h]	ต่ำ
307	panjang	[padʒe]	ยาว
308	pendek	[panəʔ]	สั้น
309	gagah	[kuaʔ]	แข็งแรง
310	lemah	[ləti ^h]	อ่อนแอ
311	takut	[takoʔ]	กลัว
312	berani	[bəyaniŋ]	กล้า
313	suci	[tʃutʃi]	สะอาด
314	kotor	[tʃəmã]	สกปรก
315	kurus	[kuyu ^h]	ผอม
316	gemok	[gəməʔ]	อ้วน

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
317	tinggi	[tiŋi]	สูง
318	kecil	[kətʃiʔ]	เล็ก
319	besar	[bəsə]	ใหญ่
320	cantik	[dʒaŋʔiʔ]	สวย
321	huduh	[leke ^h]	น่าเกลียด
322	dekat	[dəkaʔ]	ใกล้
323	jauh	[dʒau ^h]	ไกล
หมวดที่ 13 เครื่องใช้ และอื่น ๆ			
324	baju	[badʒu]	เสื้อ
325	kasut	[kasoʔ]	รองเท้า
326	selipar	[lipa]	รองเท้าแตะ
327	bek	[beʔ]	กระเป๋า
328	stokin	[stukiŋ]	ถุงเท้า
329	kaca mata	[tʃumĩŋ māta]	แว่นตา
330	tali pinggang	[kəneʔ]	เข็มขัด
331	seluar	[luwa]	กางเกง
332	cincin	[tʃitʃiŋ]	แหวน
333	futsal	[futsɔ]	ฟุตบอล
334	fasih	[fase ^h]	ชำนาญ
335	khatib	[xoteʔ]	ผู้บรรยาย
336	khat	[xɔʔ]	ศิลปะ
337	khatam	[xate]	สุหนัต
338	khusus	[xusu ^h]	เฉพาะ
339	visa	[visa]	วีซ่า
340	vitamin	[witamĩn]	วิตามิน
341	video	[widio]	วิดีโอ
342	vanila	[wanila]	วานิลลา
343	faham	[pehe]	เข้าใจ
344	orang	[ɔŋe]	คน
345	habis	[habi ^h]	หมด
346	pedas	[pəda ^h]	เผ็ด
347	mampus	[măpoh]	ตาย
348	merah	[mɛyɔ ^h]	สีแดง
349	putih	[pute ^h]	สีขาว
350	hitam	[hite]	สีดำ
351	kuning	[kuniŋ]	สีเหลือง
352	biru	[biyu]	สีน้ำเงิน

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
353	imam	[imɛ]	ศรัทธา
354	izin	[izen]	อนุญาต
355	zaman	[dʒamɛ]	สมัย
356	zikir	[zike]	การรำลึก
357	zakat	[zakaʔ]	ซากาต
358	zip	[ziʔ]	ซีก
359	matahari	[mātahayɪ]	ดวงอาทิตย์
หมวดที่ 14 ศัพท์ศาสนา			
360	syurga	[səɟɔ]	สวรรค์
361	neraka	[nāko]	นรก
366	madrasah	[skoloh]	โรงเรียน
367	masjid	[sidʒeʔ]	มัสยิด
368	khatib	[toʔ koteʔ]	โต๊ะขอตีบ
369	bersunat	[sunaʔ]	ซุนัต
370	bercerai	[tʃɔra]	หย่า
371	pondok	[ponoʔ]	ปอเนาะ
372	tadika	[tadika]	โรงเรียนสอนศาสนา
373	imam	[toʔ ime]	อิหม่าม
374	bilal	[toʔ bila]	โต๊ะบิลาล
375	allah	[tuhe]	อัลลอฮ์/พระเจ้าเป็นเจ้า
376	nabi	[nabi]	นบี/ท่านศาสดา
377	puasa	[pɔso]	บวช
378	isteri	[biniŋ]	ภรรยา/เมีย
379	suami	[toʔ laki]	สามี/ผัว
380	pahala	[palɔ]	บุญ
381	dosa	[dosɔ]	บาป
389	zuhur	[zɔho]	ซุฮรี
390	asar	[asa]	อาซาร
391	maghrib	[ŋɔʔreʔ]	มัฆริบ
392	isya	[isɔ]	อีซอ
393	subuh	[subo ^h]	ซุบฮี
394	sembahyang	[səmājɛ]	ละหมาด
395	fardu	[fardu]	ฟัรฎู
396	sunat	[sunaʔ]	ซุนัต
397	haram	[hare]	ต้องห้าม
398	harus	[haru ^h]	อนุญาต
399	makruh	[makru ^h]	มักรุษ

ลำดับ ที่	คำศัพท์ภาษามลายู มาตรฐาน	ภาษามลายูถิ่นปาดานี	ความหมายใน ภาษาไทย
400	wajib	[wadʒib]	วาญิบ

ประวัติผู้วิจัย

1. หัวหน้าโครงการวิจัย

1.1 ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นายমনาววี มามะ (ภาษาอังกฤษ) Mr. Manavavee Mamah

- 1.2 หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 3940200647284
- 1.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษามลายู
- 1.4 สังกัดภาควิชา ภาควิชามนุษยศาสตร์ สาขาภาษามลายู
- 1.5 โทรศัพท์มือถือ 087-2930971 E-mail : kuanno_ree12@yahoo.com
- 1.6 ประวัติการศึกษา
- ระดับปริญญาโท จาก University Brunei Darussalam (Malay Language and Linguistics) เมื่อปี 2555
 - ระดับปริญญาตรี จาก University Brunei Darussalam (Malay Language and Linguistics) เมื่อปี 2549
- 1.7 สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
- สัทศาสตร์ภาษามลายู
 - สรรวิทยาภาษามลายู
 - ภาษาศาสตร์มลายู
- 1.8 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
- ชามียะห์ บาเลและคณะ. (2559). ความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ต่อการใช้บริการมัสดิมมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาเพื่อการพัฒนาการบริการที่มีประสิทธิภาพ. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (ผู้วิจัยร่วม)
 - มูหำมัดสุไหมมี เฮงยามาและคณะ. (2559). การพัฒนาทักษะและเทคนิคการจัดการเรียนรู้สำหรับครูศูนย์การศึกษาอิสลามประจำมัสยิดในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เรื่องการศึกษาการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)
 - รอมยี มอหิ. มะนาวาวี มามะและอักษมาล เบ็ญหวาน. (2559). การสำรวจความพึงพอใจในการใช้บริการสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)
 - มะนาวาวี มามะและคณะ. (2559). ทักษะคตินักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียน. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (กำลังดำเนินการ)

2. คณะผู้วิจัย คนที่ 1

2.1 ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นางนุรฮุดา สะตามะ (ภาษาอังกฤษ) Mrs. Nurhuda Sadama

2.2 หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 1940600005178

2.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษามลายู

2.4 สังกัดภาควิชา ภาควิชามนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษามลายู

2.5 โทรศัพท์มือถือ 089-7373805 E-mail : nurhuda.s@yru.ac.th

2.6 ประวัติการศึกษา

- ระดับปริญญาโท จาก University of Malaya (MA. Malay Language) เมื่อปี 2555
- ระดับปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ศศบ. อิสลามศึกษา) เมื่อปี 2547

2.7 สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ

- การอ่านภาษามลายู
- Sosiolinguistics

2.8 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

- นุรฮุดา สะตามะ. (2555). การพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษามลายู กรณีศึกษา: นักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคอลลอ กาเว อ.ศรีสาคร จ.นราธิวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานราธิวาสเขต 1.
- มะนาวาวี มามะและคณะ. (2559). ทศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียน. งบประมาณ งบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏ ยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)

3. คณะผู้วิจัย คนที่ 2

3.1 ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นางสาวซำสีนาร์ ยาพา (ภาษาอังกฤษ) Mrs. Samseena Yapha

3.2 หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 3940600075369

3.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษามลายู

3.4 สังกัดภาควิชา ภาควิชามนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษามลายู

3.5 โทรศัพท์มือถือ 089-9784864 E-mail : samseeena.s@yru.ac.th

3.6 ประวัติการศึกษา

- ระดับปริญญาโท จาก Sultan Idris University of Education, Malaysia. (M.Ed. (Malay Language) เมื่อปี 2549
- ระดับปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ศศบ. มลายูศึกษา) เมื่อปี 2545

3.7 สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ

- หลักไวยากรณ์ภาษามลายู
- Sosiolinguistics

3.8 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

- มชนาวาวิ มามะและคณะ. (2559). **ทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียน**. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)

4. คณะผู้วิจัย คนที่ 3

- 4.1 ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นายอัฟฟาน สามะ (ภาษาอังกฤษ) Mr.Affan Sama
- 4.2 หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 5960100002644
- 4.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษามลายู
- 4.4 สังกัดภาควิชา ภาควิชามนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษามลายู
- 4.5 โทรศัพท์มือถือ 082-8288133 E-mail : Sama.affan@gamil.com
- 4.6 ประวัติการศึกษา
 - ระดับปริญญาโท จาก University of Education, Malaysia. (MA. Malay Language) เมื่อปี 2554
 - ระดับปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ศศบ. มลายูศึกษา) เมื่อปี 2548
- 4.7 สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
 - หลักไวยากรณ์ภาษามลายู
- 4.8 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
 - มชนาวารี มามะและคณะ. (2559). **ทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียน**. งบประมาณงบประมาณบำรุงการศึกษาประจำปีการศึกษา 2559, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (ผู้ร่วมวิจัย)

5. คณะผู้วิจัย คนที่ 4

5.1 ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นายมุหมัด เจาะและ (ภาษาอังกฤษ) Mr. Mumad Chelaeh

5.2 หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 1940100124071

5.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษามลายู

5.4 สังกัดภาควิชา ภาควิชามนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษามลายู

5.5 โทรศัพท์มือถือ 06429705507 E-mail : mumad16124@gmail.com

5.6 ประวัติการศึกษา

- ระดับปริญญาโท จาก Universiti Kebangsaan Malaysia, (M.A Malay Language) เมื่อปี 2561

- ระดับปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา (ศศบ. ภาษามลายู) เมื่อปี 2557

5.7 สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ

- สัทศาสตร์ภาษามลายู

- สรวิทยาภาษามลายู

- ภาษาศาสตร์มลายู